ΕΤΟΣ Β'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1895. ΑΡΙΘ. 3.

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ ἐτησία δρ. 5 — **Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ** ἐτησία φρ. χρ. 7.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ὁδὸς Πολυκλείτου Ἀριθ. 14. (Παρὰ τῇ νέᾳ ἀγορᾷ).

ΔΩΡΕΑ ΠΛΟΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1ον). Ὅσα **ἐπισκεπτήρια** ἐξοδεύει κατ' ἔτος ἕκαστος συνδρομητὴς θὰ ἐκτυπῶνται παρ' ἡμῶν δωρεὰν (πλὴν χάρτου).

2ον). Θὰ λαμβάνῃ δωρεὰν **ἡμερολόγιον** ἑκάστου ἔτους.

3ον). Ἕκαστος συνδρομητὴς θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ καταχωρίζῃ **δωρεὰν** μίαν εἰδοποίησιν ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ καταστήματός του, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.

4ον). Εἴκοσι **λαχεῖα** τῶν ἀρχαιοτήτων θὰ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνδρομητῶν, καὶ εὐνοούσης τῆς τύχης τὸ κέρδος θὰ διανέμηται ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς. Οἱ ἀριθμοὶ δὲ τῶν ἀγορασθέντων λαχείων θὰ δημοσιεύωνται προηγουμένως.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ Ε. Π. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ

1895

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἔτος Β'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 1 Φεβρουαρίου 1895. Ἀριθ. 3.

ΔΙΑΤΙ Ο ΜΗΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ ΝΑ ΕΧΗ 28 ΗΜΕΡΑΣ;

Ἐν τῷ ἰταλικῷ περιοδικῷ Natura ed Arte ἀνέγνωμεν τὴν ἀκόλουθον ἐπεξήγησιν. Ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ὁ Φεβρουάριος εἶχεν 29 ἡμέρας κατὰ μὴ βίσεκτον καὶ 30 ἡμέρας κατὰ βίσεκτον ἔτος, οἱ δὲ λοιποὶ μῆνες εἶχον ἐναλλὰξ 30 καὶ 31 ἡμέρας (οὕτω ὁ Ἰανουάριος 31, ὁ Φεβρουάριος 29 ἢ 30 κατὰ βίσεκτον, ὁ Μάρτιος 31, ὁ Ἀπρίλιος 30, ὁ Μάϊος 31, ὁ Ἰούνιος 30, ὁ Ἰούλιος 31, ὁ Αὔγουστος 30, ὁ Σεπτέμβριος 31, ὁ Ὀκτώβριος 30, ὁ Νοέμβριος 31 καὶ ὁ Δεκέμβριος 30 ἡμέρας). Ὁ ἕβδομος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος· ὅτε δὲ ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ ἠθέλησε νὰ ὀνομάσῃ τὸν ὄγδοον μῆνα διὰ τοῦ ὀνόματός του δὲν ἔστεργεν ὅπως ὁ φέρων τὸ ὄνομά του μὴν ἔχῃ ὀλιγωτέρας ἡμέρας τοῦ Ἰουλίου καὶ ἐδανείσθη μίαν ἡμέραν παρὰ τοῦ Φεβρουαρίου ὅστις καὶ πρότερον ἦτο ἀδιάτακτος. Ὅπως δὲ μὴ οἱ μῆνες Ἰούλιος, Αὔγουστος καὶ Σεπτέμβριος ἀκολουθῶσιν ἀλλήλους μὲ 31 ἡμέρας ἀφῄρεσε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ Νοεμβρίου καὶ προσέθεσεν αὐτὰς εἰς τὸν Ὀκτώβριον καὶ Δεκέμβριον.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΤΕΡΑΤΑ

Κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐν ἁπάσαις σχεδὸν ταῖς ἐπιστήμαις ἀπήντα ἓν εἶδος ἀμφιβολίας. (Τότε ἐπιστήμονές τε καὶ μὴ ἀμφέβαλλον περὶ τοῦ γεγονότος τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἡροδότου κτλ. καὶ ἐθεώρουν αὐτὰ ὡς ἀποκυήματα τῆς φαντασίας. Ἦν ἀνάγκη τοιούτων ἀκαταμαχήτων ἀποδείξεων οἷαι εἶνε αἱ ὑπὸ τοῦ Σλίμαν διεξαχθεῖσαι ἀνασκαφαὶ ἐν Μυκήνῃ καὶ Τροίᾳ καὶ πολλαὶ ἕτεραι ἀνακαλύψεις ἐν τῇ προϊστορικῇ ἀρχαιολογίᾳ, αἵτινες ἐγένοντο ἐπ' ἐσχάτων καὶ αἵτινες ἠνάγκασαν καὶ αὐτοὺς τοὺς σκεπτικοὺς ἐπιστήμονας μετὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ λήγοντος αἰῶνος νὰ ἀποβάλλωσι τὴν ἀμφιβολίαν καὶ νὰ τρέφωσι μεγαλειτέραν ἐμπιστοσύνην καὶ σεβασμὸν πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ διετηρήθη ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ λαοῦ). Παρόμοιόν τι συνέβη καὶ ἐν ταῖς φυσικο-ἱστορικαῖς ἐπιστήμαις.

Ἐνῷ ἀπὸ τοῦ (6 μέχρι τοῦ 19 αἰῶνος) οἱ ἐπιστήμονες διέκειντο εὐπίστως πρὸς διαφόρους μωρίας καὶ ἀποκυήματα τῆς ζωηρᾶς φαντασίας τῶν περιηγητῶν κατὰ τὰς ἀπωτάτας χώρας, ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἐνταῦθα παρατηρεῖται ἀμφιβολία. Διηγοῦντο ποτὲ μετὰ πλήρους πίστεως περὶ τῆς ὑπάρξεως π. χ. τῆς Λερναίας ὕδρας, τῶν Σατύρων κενταύρων καὶ παραδόξων ἰχθύων μὲ κεφαλὴν καὶ χεῖρας ἀνθρώπου. Ἀλλ' ἐκ τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ λήγοντος αἰῶνος οἱ ἐπιστήμονες παρεδέχοντο μόνον ἐκεῖνο ὅπερ οὐ μόνον ἰδίοις ὀφθαλμοῖς εἶδον, ἀλλὰ καὶ ἠδυνήθησαν νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς ὁλομερῆ ἐξέτασιν ἐν τοῖς χημικοῖς των ἐργαστηρίοις. Πᾶν δὲ ἕτερον ἀπέβαλλον ὡς διατηρηθὲν μὲν προσωρινῶς ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' ὡς ἀβάσιμον καὶ μὴ ἐπιδεχόμενον κριτικὴν ἐξέτασιν. Διδακτικὸν παράδειγμα παρομοίας ἀπορρίψεως ἐκείνου ὅπερ δὲν ἐξητάσθη ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ἐπιστήμονος ἐν τῷ γραφείῳ του ἢ δὲν εὑρίσκεται γεγραμμένον ἐν τοῖς ἐπιστημονικοῖς βιβλίοις, παριστᾷ ἡ ἱστορία περὶ τῶν πιπτόντων ἀστέρων ἢ τῶν μετεωρολίθων. Οἱ ἀερόλιθοι ἔκπαλαι ἦσαν γνωστοὶ ἀκόμη πρὶν ἢ ἐπεξεργασθῇ κλόνος τις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Πολλοὶ ἐξ ἐκείνων οἵτινες κέκτηνται πλήρη ἐμπιστοσύνην, εἶδον πίπτοντας ἀερολίθους, συνήθροιζον αὐτοὺς καὶ ἐπώλουν ἢ παρέδιδον αὐτοὺς πρὸς διαφύλαξιν ἐν τοῖς φυσικοϊστορικοῖς μουσείοις, ὅπου ἐγίνοντο ἀντικείμενον θαυμασμοῦ εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους ταῦτα τὰ ἱδρύματα. Ἀλλ' ἐν τέλει τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος εὑρέθησαν ἐπιστήμονές τινες οἵτινες ὅλως ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀερολίθων. Οὗτοι σπανίως ἐξερχόμενοι τῶν σπουδαστηρίων των, ἐπεχείρησαν ἀληθῆ ἐκστρατείαν κατὰ τῶν ἀερολίθων καὶ κατ' ἐκείνων τῶν ὀλιγαρίθμων τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐπιστημόνων, οἵτινες διισχυρίζοντο τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν.—Ἀλλ' ἐπεφάνη εἰς σπουδαῖος καὶ ἐμβριθὴς ἐπιστήμων καὶ ἀπέδειξεν ὅτι οἱ μετεωρῖται εἶνε πραγματικοὶ λίθοι, οἵτινες πίπτουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ διὰ πολλοῦ κόπου συνήθροισεν ἅπαντα τὰ ὑπάρχοντα δεδομένα περὶ τοῦ ζητήματος τῶν μετεωριτῶν, συνέκρινεν αὐτά, κριτικῶς αὐτὰ ἠρεύνησε καὶ εἶτα ἐδημοσίευσεν αὐτὰ ὑπὸ τὸν

τίτλον «Περὶ τῶν πυρίνων μετεώρων» τὸ 1829 ἐν Βιέννῃ. Ἔκτοτε οὐδεὶς πλέον ἀμφέβαλλεν, ὅτι οἱ ἀερόλιθοι πίπτουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ ὄνομα τούτου τοῦ ἐπιστήμονος Χλάνδη ἐνεγράφη ἐν ταῖς σελίσι τῆς ἐπιστήμης. Ἐν ἑτέρῳ κλάδῳ τῆς φυσιολογίας, ἐν τῇ ζωολογίᾳ μέχρις ἐσχάτων ἠμφισβήτουν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ γίγαντος ὀκτάποδος καὶ τοῦ γίγαντος θαλασσίου ὄφεως, περὶ τῶν ὁποίων πολλάκις πολλὰ διηγοῦντο οἱ θαλασσοπόροι καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἔπλεον ἀνὰ τὰ θερμὰ ὕδατα, ἰδίᾳ ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ὑπάρξεως τοῦ γίγαντος ὀκτάποδος πολὺς ἐγένετο λόγος κατὰ τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος ἕνεκα τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Δανοῦ Στέενστροπ καὶ τῶν Γάλλων Μπουιγὲ, Σαμπὶν, Μπερτελὸ καὶ Κρὸς Φίσερ. Ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ τοῦ Ὁλλανδοῦ Σούδερανς ἐδημοσιεύθη διατριβὴ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ὑπάρξεως τοῦ γίγαντος θαλασσίου ὄφεως, ἐξ ἧς γίνεται δῆλον, ὅτι μετ' οὐ πολὺν χρόνον τελείως θὰ ἀποδειχθῇ ἡ ὕπαρξις τούτου τοῦ τέρατος.

Αἱ πρῶται εἰδήσεις περὶ τοῦ γίγαντος ὀκτάποδος ἀπαντῶσιν ἤδη παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει καὶ Πλινίῳ. Κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων, οἱ ὀκτάποδες κεφαλόποδες μαλακοπτερύγιοι, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀριστοτέλης καταριθμεῖ εἰς τὸ μέρος τῶν τευθίδων (Ioligo), ὅπερ ἐπεβαιώθη μόλις κατὰ τὰς τελευταίας ἐρεύνας γενομένας τὸ 1877 ὑπὸ τοῦ Βερίλη. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Τρεβίου, Νιγέρου ἐν τῇ Καρτέᾳ ῥωμαϊκῇ ἀποικίᾳ παρὰ τὸ Γιβλαρτὰρ καθ' ἑκάστην ἐξήρχετο ἐκ τῆς θαλάσσης γίγας ὀκτάπους, ὅστις κατέστρεφε τὰ πρὸς ἄγραν δίκτυα καὶ κατεδίωκε τοὺς κύνας καὶ συνελάμβανεν αὐτοὺς διὰ τῶν παμμεγέθων του πλοκάμων. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ὀκτάποδος εἶνε ἴση κατὰ τὸ μέγεθος πρὸς πίθον, ὅστις περιλαμβάνει 15 ἀμφόρας, οἱ δὲ πλόκαμοί του μακροὶ ἕως 12 πήχεις καὶ ἐπὶ τοσοῦτον χονδροὶ, ὥστε δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιπτυχθῇ αὐτὰς, εἶχον πολλὰς κοιλότητας ἐν αἷς ἠδύνατο νὰ περιληφθῇ ἱκανὸν ποσὸν ὕδατος. Λίαν ἀπίθανος φαίνεται ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁλάη γενομένη περιγραφὴ ἑνὸς ἐκτάκτου παμμεγέθους ὀκτάποδος, ὅστις ἐξέτεινεν ἐπί τινα μίλια μακρὰν καὶ ἔκειτο 12 πήχεις ὑψηλὰ ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Οὗτος διηγεῖται, ὅτι οἱ ἁλιεῖς προέβλεπον τὴν ἐμφάνισιν τούτου τοῦ τέρατος ἐκ τῆς αἰφνιδίας συσσωρεύσεως τῶν ἰχθύων καὶ τῆς θολώσεως τῆς θαλάσσης ἐκ τῆς ἀνακινηθείσης ἐν τῷ πυθμένι ἄμμου καὶ ἔσπευδον νὰ ἀπομακρυνθῶσιν, ὅπως ἀποφύγωσι τὸν βέβαιον θάνατον. Ὁ ὀκτάπους νωχελῶς κατακείμενος ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης παρομοίαζε μὲ νῆσον τινα, αἱ δὲ ἐν τοῖς πλοκάμοις του κυλότητες πλήρεις ὕδατος οὖσαι, παρομοίαζον μὲ ἰχθυοτροφεῖα. Ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὀκτάποδος ἐξετείνοντο, ὡς αἱ συσπαστικαὶ κεραῖαι τοῦ κοχλίου, πλόκαμοι χονδρότεροι καὶ ὑψηλότεροι τῶν ἱστῶν τῶν πλοίων καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχυροὶ ὥστε ἠδύναντο νὰ ἁρπάσωσι καὶ νὰ παρασύρωσιν εἰς τὴν ἄβυσσον μέγα πλοῖον. Οἱ πλόκαμοι ἐξετείνοντο κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις καὶ ὁτὲ μὲν συνηνοῦντο πρὸς ἀλλήλους, ὁτὲ δὲ ὑψοῦντο ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐν ἑνὶ λόγῳ αἱ κινήσεις αὐτῶν ἦσαν κατὰ πάντα παρόμοιαι πρὸς τὰς τῶν λοιπῶν ὀκταπόδων. Ὁ Φρίῖς ἀναφέρει, ὅτι τὸ 1680 ἔν τινι τῶν στενῶν φιόρδων (λιμενίσκων τῆς βορείου Νορβηγίας, μεταξὺ τῶν βράχων περιέπεσε πιθανῶς ἕνεκα τῆς ἀμπώτιδος εἰς νέος ὀκτάπους, τὸν ὁποῖον μετὰ πολλῆς περιεργείας ἐθεῶντο οἱ ἐντόπιοι. Τὸ γιγαντιαῖον ἐπλήρωσεν ὁλόκληρον τὸν λιμενίσκον, οἱ κολοσσιαῖοι του πλόκαμοι ἐτυλίχθησαν εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰ παρὰ τὴν παραλίαν δένδρα, ἅτινα ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ἕλξεως ἐξεριζώθησαν, αἱ δὲ μυζητικαὶ του κοτυληδόνες ἰσχυρῶς ἐκράτουν τὰ τείχη τοῦ διαφράγματος τοῦ λιμένος, ὥστε ἦν ἀδύνατον νὰ ἀποσπάσῃ τις αὐτάς.

Λίαν σπανίως ἀπαντῶσι περιγραφὰς προσβολῆς γενομένης κατὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πλοίων ὑπὸ τούτων τῶν τεράτων καίτοι ἐνίαχοῦ γίνεται μνεία παρομοίας προσβολῆς. Ἐν τῇ Ἀκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ ἐν Σὲν-Μαλὰ (Μπρετὰν) μεταξὺ τῶν ταξιμάτων τὰ ὁποῖα ὑπόσχονται οἱ καθολικοὶ θαλασσοπόροι ἐν Γαλλίᾳ καὶ τὰ ὁποῖα συνήθως συνοδεύονται ὑπὸ ζωγραφίας ἐν ᾗ ἀποικονίζεται ὁ κίνδυνος ἐξ οὗ ἀπηλλάγησαν διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ δεῖνος ἁγίου, ἀπαντᾷ εἰκών τις ἐν ᾗ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου Νικολάου παρίσταται εἷς ὀκτάπους, ὅστις διὰ τῶν πλοκάμων του κρατῶν τὰ σχοινία τοῦ πλοίου σπεύδει νὰ σύρῃ αὐτὸ εἰς τὸν πυθμένα. Τοῦτο συνέβη (ὡς ἐκ τῆς ἐν τῇ εἰκόνι γραφῆς φαίνεται) κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀγγόλας καὶ ἀπροσδοκήτως ἔλῃξεν ἄνευ τινὸς συμφορᾶς. Ὁ διδάκτωρ Μονφὸρ ἐν τῇ φυσικῇ του ἱστορίᾳ ἐν τῷ τμήματι περὶ τῶν λαλακίων ἀναφέρει, ὅτι ὁ πλοίαρχος Δὲνς συνήντησε παρὰ τὴν νῆσον τῆς Ἁγίας Ἑλένης τηλικοῦτον γιγαντιαῖον ὀκτάπουν, ὅστις ἐτόλμησε νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ πλοίου του καὶ ἐνῷ διά τινων πλοκάμων του ἐκράτησε τὰ σχοινία καὶ τὰ πανία τοῦ πλοίου, διὰ τῶν ἑτέρων ἥρπασε δύο ναύτας καὶ ἔσυρεν αὐτοὺς εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ναῦται μὴ ἀπολέσαντες τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματός των ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ τέρατος καὶ διὰ τοῦ πελέκεως

αὐτῶν ἀπέκοψαν ἕνα τῶν πλοκάμων του. Δυστύχημα διὰ τὴν ζωολογίαν εἶνε, τὸ ὅτι δὲν διεσώθη ἐν οὐδενὶ εὐρωπαϊκῷ μουσείῳ μέρος τι τούτου τοῦ πλοκάμου ἐπὶ τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ὑπὸ τοῦ Μονφὸρ ἀναφερομένη ἐπίθεσις τοῦ ὀκτάποδος εἶνε μοναδικὴ καὶ ἀξιοπέρεργος.

Ἀπὸ τῆς δευτέρας δεκαετηρίδος τοῦ παρόντος αἰῶνος τὰ εὐρωπαϊκὰ μουσεῖα ἤρξαντο νὰ προμηθεύωνται διάφορα μέρη τῶν πλοκάμων ἢ τοῦ σώματος τῶν γιγαντιαίων κεφαλοπόδων. Τὸ ἐν Λονδίνῳ παρὰ τῷ χειρουργικῷ κολλεγίῳ περιώνυμον συγκριτικο-ανατομικὸν μουσεῖον ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τῶν ἐπιστημόνων Μπὲνκς καὶ Σολενδὲρ λείψανα ἑνὸς μαλακίου κεφαλόποδος, ὅπερ εὑρέθη πλέον ἐν τῷ νοτίῳ ὠκεανῷ. Ὁ περιώνυμος Ἄγγλος ζωολόγος καὶ παλαιοντολόγος Ρίτσαρδ Ὄσυὲν ὑπελόγισεν, ὅτι τὸ μαλακιον τοῦτο συμπεριλαμβανομένων τῶν πλοκάμων του εἶχε μῆκος περίπου τριῶν πήχεων καὶ ἑπομένως κατὰ πολὺ ὑστέρει τοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων περιγραφομένου μεγέθους τῶν γιγαντιαίων κεφαλοπόδων. Τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀουεν περιγραφόμενον μαλάκιον ὡς καὶ ἐκεῖνα τὰ λείψανα τῶν κεφαλοπόδων, ἅτινα ἐπωλήθησαν ὑπὸ Ὁλλανδῶν ναυτῶν καὶ κηταλιέων παρεκίνησαν τοὺς ἐπιστήμονας νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι γιγαντιαῖοι ὀκτάποδες δὲν ὑπάρχουσι καὶ ὅτι κοκυήματα τῆς φαντασίας εἶνε οἱ ὑπὸ τοῦ Ὁλάη, Φρίῖς ἀναφερόμενοι γιγαντιαῖοι κεφαλόποδες. Μέχρι τούτου τοῦ σημείου ἔφθασε τὸ περὶ τῶν θαλασσίων τεράτων ζήτημα κατὰ τὴν πέμπτην δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ἐν τούτοις, ἔτι πρότερον ὁ διάσημος Δανὸς συγγραφεὺς Ἰαπετὸς Στέενστρουπ προσεκτικῶς μελετήσας τὴν περιγραφὴν δύο γιγαντιαίων ὀκταπόδων ἐκβρασθέντων ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Ἰσλανδίας τὸ 1689 καὶ 1790 καὶ παραβαλὼν αὐτὴν πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Κονράδου Γενσέρου καὶ Ῥογδελὲ γενομένην περιγραφὴν ἑνὸς κολοσσιαίου τέρατος κληθέντος «θαλασσίου μοναχοῦ» καὶ ἐκβρασθέντος ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Ζούνδης τὸ 1546 ἔλῃξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἀπαντῶσιν ἐνίοτε ἐν τῇ θαλάσσῃ γιγαντιαῖοι κεφαλόποδες, καίτοι δὲν ἔχουσι τοιούτας μεγάλας διαστάσεις οἷ αι περιγράφονται ὑπὸ τοῦ Ὁλάη καὶ Φρίῖς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀσημάντους, ὡς δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῶν ἐν τοῖς μουσείοις τῆς Οὐτρέχτης καὶ Ἀμστελοδάμου λειψάνων. Καὶ πραγματικῶς τὸ μῆκος τοῦ οὕτω καλουμένου θαλασσίου μοναχοῦ δὲν ὑπερέβαινε τοὺς τέσσαρας πήχεις, ἀλλὰ πάλιν εἷς τῶν Ἰσλανδικῶν ὀκταπόδων εἶχε μῆκος περίπου εἴκοσι πήχεων.

Ἡ περὶ τῶν κεφαλοπόδων πραγματεία τοῦ Στέενστρουπ ἐδημοσιεύθη τὸ 1847, οὗτος δὲ τὸ 1853 ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐρευνήσῃ τὰ λείψανα μαλακίου τινὸς ἐκβρασθέντος ἐν ταῖς ἀκταῖς τῆς Ἰσλανδίας καὶ ἔχοντος μετὰ τῶν πλοκάμων του μῆκος ἐννέα πήχεων καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸ «architeuthis pux» Μετά τινα χρόνον κατέστη φανερόν, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Στέενστρουπ παρατηρηθὲν μαλάκιον δὲν εἶνε τὸ μέγιστον πάντων. Ἐν ἔτει 1861 ὁ Γάλλος πλοίαρχος Μπουιὲ συνήντησεν ἐν τῇ θαλάσσῃ παρὰ τὴν νῆσον Τενερίφην καὶ Μαδέηραν γιγαντιαῖον κεφαλόπουν ἔχοντα μῆκος μετὰ τῶν πλοκάμων του 12 πήχεων. Εἰς τὸν Μπουὶὲ ἐφάνη, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τούτου τοῦ τέρατος ἀπήστραπτον δίκην πυρὸς καὶ τοσοῦτον ἦσαν φοβεροὶ ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκθέσῃ τοὺς ναύτας του εἰς κίνδυνον ἀπερχομένους διὰ λέμβου πρὸς καταδίωξίν του, ἀλλ' ἐσταμάτησεν αὐτοὺς καὶ διέταξε μόνον διὰ τῶν ὅπλων νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ναῦται ἠδυνήθησαν νὰ συναθροίσωσι τεμάχια μόνον τούτου τοῦ μαλακίου, ἅτινα ἐξετασθέντα ὑπὸ τοῦ Μπερτελὸ, Κρὸς καὶ Φίβερ ἀπεδείχθησαν ὅτι ἀνῆκον εἰς παμμεγέθη τευθίδα. Ἐπ' ἐσχάτων ὁ φυσιοδίφης Βερὶλ κατώρθωσε νὰ ἐρευνήσῃ ὄχι πλέον ἕνα, ἀλλὰ πολλοὺς ὀκτάποδας, οἵτινες συχνάκις ἐπεφαίνοντο ἐν τοῖς παραλίοις Νιουφαουλένδ. Οἱ ὑπὸ τοῦ Βερίλου ἐρευνηθέντες ὀκτάποδες εἶχον μῆκος 20 πήχεων καὶ ὀλίγον διαφέροντες τῆς Architeuthis dax τοῦ Στέενστρουπ ἐκλήθησαν Architeutnis princeps. Οὗτοι εἶχον μακρὸν καὶ σφαιρικὸν σῶμα, πλατεῖαν οὐρὰν, μεγάλην καὶ σφαιρικὴν κεφαλὴν, μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ παμμεγέθεις πλοκάμους, ὧν οἱ δύο μεγάλοι εἶχον μῆκος δέκα πήχεων. Ἐννοεῖται, ὅτι τοιοῦτον ζῶον εἶνε ἐπικίνδυνον οὐ μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μικρὰ πλοῖα, εἰς δὲ τὰ μεγάλα παντάπασιν ἀβλαβὲς, ὅλως δὲ ἀπίθανοι εἶνε αἱ περιγραφαὶ διαφόρων τεράτων ἐχόντων μῆκος χιλιομέτρων τινῶν. Ἅπαντες οἱ μέχρι τοῦδε ἐξετασθέντες ὀκτάποδες δὲν ζῶσιν ἐν τοῖς παραλίοις ἀλλὰ πλέουσιν ὡς αἱ συγγενεῖς των τευθίδες ἐν τῷ πελάγει. Ἕνεκα τούτου δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ εὑρεθῶσι τοιοῦτοι γιγαντιαῖοι κεφαλόποδες οἵτινες νὰ ὁμοιάζωσι πρὸς τὸν ὀκτάπουν, ἐκ τοῦ ὁποίου διαφέρει ἡ τευθὶς (καλαμάρι) κατά τε τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοκάμων καὶ τὴν δίαιταν ὑπὸ τοὺς βράχους καὶ τοὺς ὑφάλους.

Αἱ περὶ τοῦ θαλασσίου ὄφεως εἰδήσεις εἶνε τοσοῦτον ἀρχαῖαι ὅσον καὶ αἱ περὶ τοῦ ὀκτάποδος. Ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Βαχέρισς Μάξιμος διηγοῦνται, ὅτι ἔν τισι παραλίοις διαιτῶνται ὄφεις οἵτινες γεννηθέντες ἐπὶ τῆς παραλίας διαμένουσιν ἐκεῖ ἕως ὅτου αὐξηθέντες καὶ μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ κρυβῶσιν ἐν τῇ γῇ προσδράμωσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Λίαν ἀσαφῶς ὁ ἐπίσκοπος Ποντοπιδάνος ἀναφέρει περὶ ἑνὸς θαλασσ-

σίου τέρατος, ὅπερ κατὰ τὸ φαινόμενον δέον νὰ ᾖ ὁμνημονευθεὶς τεράστιος ὀκτάπους. Συχνάκις ἐγένετο λόγος παρὰ τοῖς Σκανδιναυοῖς, τοῖς παρατόλμοις θαλασσοπόροις τοῦ μεσαιῶνος περὶ τοῦ τεραστίου θαλασσίου ὄφεως. Οἱ ἀρχαῖοι αὐτῶν συγγραφεῖς περιγράφουσι τοὺς θαλασσίους ὄφεις ὡς τέρατα, ἅτινα ἔχουσι 250 πήχεων μῆκος. Ἡ κεφαλὴ τούτου τοῦ τέρατος ὁμοιάζει μὲ τὴν τοῦ ἵππου ἔχουσα λευκὴν χαίτην, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του ἀπαστράπτοντες καὶ μελανοί. Τὰ τέρατα πάντοτε ἠτένιζον πρὸς τὸν ἥλιον, διὰ τοῦτο οἱ θαλασσοπόροι, ἅμα παρετήρουν τὸν ὄφιν, ἔσπευδον νὰ λάβωσι τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἀναφέρουσι περὶ τοῦ ἀνδ ὁ θαλάσσιος ὄφις ἐπετίθετο κατὰ τῶν πλοίων, ἀλλ' ὅτε κατὰ καιρὸν οὗτος ἀνύψου ἐκ της ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τὸν αὐχένα του καὶ τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ σώματός του καὶ διὰ τοῦ ἰσχυροῦ σιριγμοῦ του παρομοίου μὲ τὴν βοὴν ἰσχυροῦ λαίλαπος, ἐνέβαλε τρόμον εἰς τε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα. Ὡς διηγοῦντο οἱ ἀρχαῖοι Σκαδιναυοί, ὁ ὄφις οὗτος διῆτᾶτο ἐν τοῖς ὠκεανοῖς, οὐδόλως εἰσερχόμενος ἐν στεναῖς θαλάσσαις. Καὶ κατὰ τοὺς ἑπομένους χρόνους πολλάκις ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ τεραστίου τούτου θαλασσίου ὄφεως. Οὕτως ὁ ἀνὰ τὴν Γρενλανδίαν περιηγηθεὶς Παῦλος ἔχει ἀναφέρει, ἔν τινι πλόῳ του κατὰ μῆνα Ἰούλιον εἶδεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τὸν θαλάσσιον ὄφιν πλέοντα οὐ μακρὰν τοῦ πλοίου του. Ὁ ὄφις ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν τράχηλόν του, ἴσον κατὰ τὸ μέγεθος μὲ ἱστόν τινα πλοίου, ἐκίνησε τὰ μακρὰ καὶ πλατέα ὦτά του, ἔστρυψε τὸν νῶτον του καὶ ἐπιπλεύσας ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης ἔδειξε τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματός του, ἅτινα ἦσαν στιλπνότερα τοῦ λοιποῦ σώματος καὶ περιεκαλύπτοντο διὰ πλατέων καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον χονδρῶν λεπίδων. Ὁ Ἐγεδὲ καὶ ἕτεροι σύγχρονοί του ὑπέθετον, ὅτι ὁ ὄφις οὗτος εἶνε τὸ ἐν ταῖς παραδόσεσι τῶν κηταλιέων τῶν βορείων θαλασσῶν μνημονευόμενον μυθικὸν κῆτος, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μέμπη Δίκ», ὅπερ ἐνέβαλεν εἰς τρόμον καὶ φρίκην τοὺς ἀτρομήτους ἁλιεῖς τῆς βορείου παραλίας τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Περίπου εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἀνήκει τὸ ὑπὸ τοῦ Σκώτου ἐπιστήμονος Ἐδουάρδου Χὲμ ἀναγραφὲν ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς ἐπιστήμης γεγονὸς ἀνευρέσεως ἑνὸς θαλασσίου τέρατος. Ὁ Χὲμ ἐν τῇ διηγήσει του αὐτολεξεὶ παρέθηκε τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῶν νήσων Ὀρκνέη συνταχθὲν πρωτόκολον ἐπὶ τῇ ἀνευρέσει ἑνὸς ἐκβρασθέντος ἐν τῇ παραλίᾳ θαλασσίου ὄφεως ἔχοντος μῆκος 33 πήχεων, πλάτος δὲ 6 πήχ. κεφαλὴν δὲ κεκαλυμμένης ὑπὸ μακρᾶς ἐξικνούσης μέχρι τοῦ τραχήλου ἀκανθώδους χαίτης ἀπαστραπτούσης τὴν νύκτα. Οἱ ναυτικοὶ καὶ ἐν μέρει δὲ καὶ οἱ ἐπιστήμονες τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἐποιοῦντο λόγον περὶ τοῦ θαλασσίου ὄφεως. Κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ λήγοντος αἰῶνος δὲν παρήρχετο ἔτος χωρὶς νὰ μὴ δημοσιευθῶσινἐν τοῖς περιοδικοῖς εἰδήσεις περὶ τῆς ἐμφανίσεως τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ θαλασσίου τέρατος. Τοσαύτην δὲ πίστιν εἶχον εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ θαλασσίου ὄφεως, ὥστε ἀκόμη τοιοῦτοι περιώνυμοι ζωολόγοι καὶ φυσιοδίφαι ὡς ὁ Ῥαφινίσκη περιγράφοντες τὰ ἐν τοῖς ὕδασι τῆς βορείου Ἀμερικῆς διαιτώμενα ἀμφίβια, δὲν ἀφῆκαν ἀσημείωτον τὸν θαλάσσιον ὄφιν καλέσαντες αὐτὸν «μεγοφίαν». Πολυάριθμοι εἶνε αἱ περιγραφοὶ τοῦ θαλασσίου ὄφεως. Εἷς αὐτόπτης διηγεῖται περὶ τοῦ θαλασσίου ὄφεως θεαθέντος ἐκ τῆς παραλίας Νεγὲντ παρὰ τὴν Βοστώνην τὰ ἀκόλουθα. «Ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας μου τελειότατον τηλεσκόπιον. Ἐν τῇ παραλίᾳ συνήντησα πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων παρατηρούντων ἐν τῇ θαλάσσει ἔκτακτόν τι θαλάσσιον τέρας, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἦν συσπειρωμένον κατὰ τριάκοντα κλοιούς. Τὸ τέρας εἶτα τρὶς διέπλευσε τὸν κόλπον μετ' ἀπεριγράπτου ταχύτητος κατὰ τρόπον, ὥστε τὸ ὕδωρ ὅπερ μετετόπιζε παρῆγεν ἀφρούς. Ὑπελογίσαμεν, ὅτι τὸ μῆκος τούτου ἦν ἀπὸ 20 ἕως 25 πήχεων. Μὴ τολμῶν νὰ ἐκφράσω ὡρισμένον τι περὶ τῆς ζωολογικῆς φύσεως τούτου τοῦ τέρατος, δύναμαι μόνον νὰ εἴπω, ὅτι τοῦτο οὔτε κῆτος ἦν, οὔτε κητοειδέ τι ζῶον, διότι παρ' οὐδενὶ τούτων τῶν ζώων ἀπαντᾷ συσπειρούμενον κλοιοειδὲς σῶμα». Ὁ Θαλασσοπόρος Γρέσερ Μπενὲτ ὡς ἕπεται ἐξέθηκε πρὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ δουκάτου Ἐσκὲς (ἐν τῇ πολιτείᾳ Μασσατσουσέτ «Ἐγὼ ὁ Γρέσερ Μπενὲτ δηλῶ, ὅτι τῇ 6 Ἰουνίου 1819 περὶ τὴν 7ην πρωϊνὴν ὥραν ἐπιβαίνων τοῦ πλοίου Κονκόρδιας κατὰ τὴν διεύθυνσιν ἐκ Νιουϊόρκης πρὸς τὸν Σαλὲν, 15 μίλια μακρὰν τοῦ Ῥεσπόϊγγα, ἀπέναντι τοῦ Ἀκροτηρίου τῆς Ἁγίας Ἄννης ἤκουσα τὸν πλοίαρχον γοερῶς καλοῦντα με καὶ ἐφιστῶντα τὴν προσοχήν μου ἐπί τινος ἀναδύοντος ἐκ τῆς θαλάσσης τέρατος. Στραφεὶς πρὸς τὸ ὑποδειχθεν μέρος εἶδον ἕνα γιγαντιαῖον ὄφιν παίζοντα ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ ὕδατος. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἦν ὑψουμένη ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης περίπου ἐπὶ τρεῖς πήχεις. Τὸ χρῶμα πάντων τῶν μερῶν τοῦ σώματός του τῶν ὑπερκειμένων τοῦ ὕδατος, ἦν μελανὸν· τὸ δὲ δέρμα του ἐφαίνετο λεῖον καὶ ἐστερημένον λεπίδων. Ἡ κεφαλή του μακρὰ ὡς ἡ τοῦ ἵππου ἔλιγγεν εἰς ἐπίπεδον. Παρετήρουν αὐτὸν ἐπὶ 7—8 λεπτά. Οὗτος ἔπλεε μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος καὶ ἔλαβε τὴν αὐτὴν μὲ τὸ πλοῖον ἡμῶν διεύθυνσιν. Ὁ νῶτος του ἀπετελεῖτο ἐξ ἁρμῶν οἵτινες κατὰ τὸ μέγεθος ἦσαν ἴσοι

πρὸς μέγα βαρέλιον ἀφίσταντο δὲ ἀλλήλων ἐπὶ ἕνα πῆχυν. Οἱ ἁρμοὶ ἐφαίνοντο ἀμετάβλητοι καὶ ὁμοίαζον πρὸς σειρὰν δεδεμένων βαρελίων, ἡ δὲ οὐρά του ἦν ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶχε μῆκος περίπου 17 πήχεων, αἱ δὲ κινήσεις τῶν ἁρμῶν του ἦσαν κυατώδεις». Παρόμοιαι εἰδήσεις διεδίδοντο ἀκαταπαύστως μέχρι τῆς τετάρτης δεκαετηρίδος τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὅτε συνέβησαν δύο τινὰ ἅτινα λίαν ἔψησαν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς τότε κοινωνίας περὶ τοῦ θαλασσίου ὄφεως καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐπέφερον τὴν λήθην αὐτοῦ. Κατὰ πρῶτον ἀφίχθη εἰς Εὐρώπην Ἀμερικανός τις, ὅστις ἀντὶ χρημάτων ἐδείκνυε σκελετόν τινα τεραστίου θαλασσίου ὄφεως. Εἶτα δὲ εἷς ἀξιόπιστος θολασσοπόρος παρετήρησε φυσικόν τι φαινόμετον ὅπερ κατ' ἀρχὰς τῷ ἐφάνη ὡς θαλάσσιος ὄφις, ἐνῷ πράγματι ἦν θαλάσσιον ρυτόν. Ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐπιδεικνυόμενος σκελετὸς τοῦ θαλατσίου ὄφεως ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ μουσείου τοῦ Βερολίνου καὶ λεπτομερῶς ἐξετάσθη ὑπὸ τοῦ διασήμου ἀνατόμου Ἰωάννου Μυλλέρου, ὅστις κατέδειξεν, ὅτι ἀποτελεῖται ἐκ τινῶν σκελετῶν τῶν ἐξορυσσομένων κητοειδῶν ζώων γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα ζευγλοδόντων.

Περὶ δὲ τοῦ φυσικοῦ φαινομένου ἰδοὺ τί γράφει ὁ πλοίαρχος Φριδερίκος Σμίτην κυβερνῶν κατὰ Δεκέβριον τοῦ 1848 τοῦ πλοίου Πεκίγγ. «Διὰ τῶν τοῦ πλοίου τηλεσκοπείων διεκρίνομεν μεγάλην κεφαλὴν συνεχομένην πλατεῖλαιμῷ κεκαλυμμένῳ διὰ χαίτης. Αὕτη ἡ κεφαλὴ ὁτὲ μὲν ἀνέδυεν ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁτὲ δὲ κατέδυεν. Τοῦτο τὸ φαινόμενον ὡράθη ὑφ' ἅπαντος τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου καὶ ὑπεθέσαμεν, ὅτι πρὸ ἡμῶν εὑρίσκεται θαλάσσιος ὄφις. Ἀπεφάσισα ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ παρατηρήσω τὸ ἐξαίσιον τοῦτο τέρας, διὰ τοῦτο διέταξα τὴν καθέλκυσιν μιᾶς λέμβου καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς τῇ συνοδίᾳ τοῦ ὑποπλοιάρχου καὶ τεσσάρων τολμηρῶν ναυτῶν ὡπλισμένων καλῶς καὶ ἐφοδιασμένων διὰ μακρῶν καὶ χονδρῶν σχοινίων. Μετὰ προσοχῆς ἐκ τοῦ καταστρώματος παρηκολούθουν τούτους Ἐφαίνετό μοι, ὅτι τὸ τέρας δὲν παρετήρει τὴν προσέγγισιν τῆς λέμβου οὐδὲ ἐθορυβήθη, ὅτε ἡ λέμβος ἐπλησίασε παρὰ τὴν κεφαλήν του. Κατ' ἀρχὰς οἱ ναῦται ἐδειλίασαν, εἶτα δὲ λαβόντες θάρρος ἔρριψαν τὸ σχοινίον, ἐν ᾧ τὸ τέρας ἐξηκολούθει νὰ κινῇ τὴν κεφαλήν του καὶ νὰ ἐκτείνηται κατὰ μῆκος. Εἶτα ἡ λέμβος ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ πλοῖον σύρουσα ἀλλόκοτόν τινα ὄγκον. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπιβιβασθέντες οἱ ναῦται ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀντικείμενόν τι κεκαλυμμένον ὑπὸ φώκων καὶ παρασίτων ζώων καὶ ἅπαντες εἴδομεν, ὅτι τὸ εἰς ἡμᾶς φανὲν τεράστιον τέρας δὲν ἦν ἄλλο τι ἢ παμμέγεθες φυ-

τὸν ἔχον μῆκος 130 πήχεων καὶ πάχος ἑνὸς καὶ ἡμισυ πήχ. αἱ ῥίζαι του ὡμοίαζον μὲ κεφαλὴν ζώου, τὰ δὲ κύματα συνέτεινον εἰς τὸ νὰ φαίνηται ὅτι τοῦτο κινεῖται». Τὸ ψεῦδος τοῦ Ἀμερικανοῦ καὶ ἡ εὐπιστία τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου Πέκιγγ, ἐκλαβόντων θαλάσσιόν τι φυτὸν ὡς θαλάσσιον ὄφιν καὶ ἡ ἀμφιβολία τῶν ἐπιστημόνων τοῦ καιροῦ ἐκείνου συνέδραμον ὅπως ὑπὸ πάντων ἀνακηρυχθῇ ἀνύπαρκτος ὁ θαλάσσιος ὄφις, τὰ δὲ περὶ τούτου διηγήματα ἁπλοῦς μῦθος. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἦν ἰσχυρὰ ἡ ἀμφιβολία τῶν ἐπιστημόνων περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ θαλασσίου ὄφεως, ὥστε ὁ Γουστάβος Ἰέγερος ἐν τῷ ἀξιολόγῳ του συγγράμματι das Spelenin Wasser ἐκδοθέντι τὸ 1868 ἀνκφέρων περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θαλασσίου ὄφεως ἀπροκαλύπτως ἀνομολογεῖ ὅτι τὰ περὶ τοῦ ὄφεως λεγόμενα εἶνε περίεργα μόνον ὡς σελίς τις ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πλανῶν.

Ὁ δὲ καθηγητὴς Λέντς ὅστις ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει τοῦ συγγράμματός του Ueber die Cephalopoden γενομένην τὸ 1832 ἀνέφερε περὶ τοῦ γιγαντιαίου θαλασσίου ὄφεως ὡς ἀποδεδειγμένου γεγονότος ἐν τῇ τὸ δεύτερον ἐκθέσει ἐκδοθείσῃ τὸ 1870 διατριβῇ του ὅλως ἀποσιωπᾷ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ θαλασσίου ὄφεως. Τοιουτοτρόπως ἀπὸ τῆς ἕκτης δεκαετηρίδος τοῦ λήγοντος αἰῶνος ἡ ὕπαρξις τοῦ θαλασσίου ὄφεως ἠμφισβητεῖτο, ἐν τούτοις καθ' ἕκαστον ἔτος πλοίαρχοί τινες οὐ μόνον ἀνήγγελλον ὅτι συνήντησαν κατὰ τὸν πλοῦν των τὸ θαλάσσιον τοῦτο τέρας, ἀλλ' ἐνίοτε ἰχνογραφοῦντες αὐτὸ παρέδιδον πρὸς ἐκτύπωσιν εἰς τινα περιοδικὰ συγγράμματα. Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως ἐμείδιων ἐπὶ τῇ εὐπιστίᾳ τῶν ἀναγνωστῶν, ὁ δὲ τύπος τὰς περὶ τοῦ θαλασσίου ὄφεως εἰδήσεις κατεχώρει ἐν τῇ στήλῃ τῶν ποικίλων.

Ὁ Ὁλλανδὸς ἐπιστήμων Ὀουδεμὰνς ἐπεχείρησε νὰ ἐπιθεωρήσῃ ἅπαντα τὰ περὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου ὄφεως γραφέντα καὶ ἔλιξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οὗτος ὑπάρχει καὶ λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς περιέγραψεν αὐτόν. Κατὰ τὰς περιγραφὰς τοῦ Ὀουδεμὰνς καὶ τοῦ Φον-Μαρεντσέλερ, τὸ σῶμα τοῦ γιγαντιαίου ὄφεως εἶνε λίαν μακρὸν καὶ σφινοειδὲς, τὸ δὲ παχύτατον αὐτοῦ μέρος εὑρίσκεται ἐκεῖ ὅπου ὁ λαιμός του συμφύεται τῷ κορμῷ. Τὸ δέρμα τοῦ ζώου εἶνε κεκαλυμένον ὑπὸ τριχῶν, τὸ δε χρῶμα του εἶνε ἐρυθρομέλανον μετὰ στιλπνῶν κοιλίδων ἐπὶ τοῦ νώτου καὶ λευκῶν ἐπὶ τῆς κοιλίας. Ἡ κεφαλή του ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ σώματός του εἶνε μικρὰ καὶ πεπιεσμένη ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω ὡς παρὰ τῷ θαλασσίῳ λέοντι, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του μεγάλοι. Παρὰ τοὺς ῥώθωνάς του φύονται σκληροὶ καὶ μακροὶ μύ-

στακες. Ἐν τῷ κορμῷ του εὑρίσκονται δύο ζεύγη μεγάλων νηκτικῶν δίκην κωπῶν δερμοπτυχῶν, τῶν ὁποίων αἱ ἐμπρόσθιαι εἶνε μεγαλείτεραι τῶν ὀπισθίων. Ναυτικοί τινες συνήντησαν θαλασσίους ὄφεις ἔχοντας λίαν μακρὰν καὶ ἐρυθρομελαίνην χαίτην, ἥτις φυομένη ἀπὸ τοῦ νώτου ἔφθανε μέχρι τῆς οὐρᾶς.

Ὁ Ὀουδεμὰνς ἀναφέρει ὅτι ὁ θαλάσσιος ὄφις εἶνε ἤρεμος καὶ περίεργος, διὰ τοῦτο πλησιάζει τὰ πλοῖα. Οὗτος ἀπαντᾷ ἐν ἀπάσαις σχεδὸν ταῖς ἀνοικταῖς θαλάσσαις, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ, ἀλλ' οὐδέποτε ὑψηλότερον τῆς 70 μοίρας καὶ χαμηλότερον τῆς 40ο. Οὗτος προτιμᾷ τὸν θερμὸν καὶ καλὸν καιρόν, διὰ τοῦτο κατὰ τὸν καιρὸν ἀλλάσσει τὸν τόπον του ἀκολουθῶν ἰδίᾳ τὰ θερμὰ θαλάσσια ρεύματα. Πρότερον ἤρχετο εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Βαλτικήν, τώρα δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷ ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ, σπανίως ἐν τῇ Γερμανικῇ θαλάσσῃ καὶ τῷ πορθμῷ τῆς Μάγχης, ἐν τοῖς ὕδασι τοῖς διαβρέχουσι τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, Δανίαν, Βέλγιον καὶ Ὁλλανδίαν. Οὗτος ἐν τῇ Εὐρώπῃ παρὰ τὰ παράλια τῆς Νορβηγίας ἐμφανίζεται συχνότατα κατ' Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον μῆνα, ἐν δὲ τῇ Ἀμερικῇ ἐμφανίζεται παρὰ τὰ παράλια τὸ θέρος ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ὀουδεμὰνς καταλέγει τὸν θαλάσσιον ὄφιν εἰς τὴν κλάσιν τῶν μαστοφόρων, εἰς τὸ γένος τῶν πτερυγιοπόδων εἰς ὃ ἀνήκει ἡ φώκη. Οὗτος παραθέτων τὸν θαλάσσιον ὄφιν πρὸς τὸν αὐτοκαλούμενον θαλάσσιον λέον α, διακρίνει ἀμφοτέρους ἐκ τούτου, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος δὲν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ διαμένει ἐν μοναξίᾳ, ὁ δὲ τελευταῖος ζῶν ἐν ἀγέλαις καὶ ἐξερχόμενος ἐν τῇ παραλίᾳ ἔχει λίαν μακρὰν οὐρὰν καὶ μεγάλον καὶ μακρὸν λαιμόν. Ὁ Ὀουδεμὰνς ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τοῦ ἐπιστήμονος Χλάδνη, ἰσχυρίζεται ὅτι αἱ ἔρευναί του ἐπεβεβαίωσαν τὴν ὕπαρξιν τοῦ θαλασσίου ὄφεως καὶ ἐλπίζει ὅτι οὗτος μετ' ὀλίγον δυνατὸν νὰ γίνῃ κτῆμα τοῦ μουσείου. Οὗτος προτείνει εἰς τοὺς τολμηροὺς ἁλιεῖς καὶ τοὺς περιέργους περιηγητὰς νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἄγραν τοῦ θαλασσίου ὄφεως, συμβουλεύων αὐτοὺς νὰ ἀπέλθωσι κατ' Ἰούλιον ἢ Αὔγουστον διὰ ταχέος καὶ ἰσχυροῦ ἀτμοπλοίου εἰς τὴν παρὰ τὴν Νορβηγίαν θάλασσαν καὶ ἐφοδιασμένοι ὄντες διὰ πάντων τῶν ἀναγκαίων νὰ ἀναμένωσι τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τέρατος. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ὀουδεμὰνς δὲν πρέπει νὰ καταδιώκωσι τὸν θαλάσσιον ὄφιν δι' ἐκρηκτικῶν μέσων ἢ διὰ τοῦ μολύβδου, διότι ἂν φονεύσωσι αὐτὸν δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ τὸν ἐξαγάγωσιν ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ διὰ τῆς ἁρπάγης καθὼς συλλαμβάνουσι τὰ κήτη. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ φωτογραφηθῇ ὁ θαλάσσιος ὄφις ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἐπιτύχωσι νὰ τῷ κατενέγκωσι τὸ καίριον τραῦμα. Ἐὰν δὲ ἐπιτύχωσι νὰ τὸν φονεύσωσι δέον νὰ μετρήσωσιν ἀκριβῶς τὰ διάφορά του μέλη καὶ νὰ ταριχεύσωσιν αὐτὰ ἰδιαιτέρως, διότι ὁλόκληρον τὸ σῶμα του κολοσσιαῖον ὂν καὶ ὑπερβαῖνον κατὰ τὸ μέγεθος καὶ αὐτὰ τὰ μέγιστα κήτη (ἐκ τῶν ὁποίων τὸ κῆτος Balaenoptera Sibbaldi δὲν ὑπερβαίνει τὰ 27 μέτρα) δυσκόλως δύναται νὰ διατηρηθῇ καὶ νὰ μετακομισθῇ. Ἕνεκα τούτου δύσκολον εἶνε νὰ ἐξαχθῇ ὁλόκληρον τὸ δέρμα τοῦ ζώου ἢ νὰ ληφθῇ ἀνέπαφος ὁ σκελετὸς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΠΟΙΑΣ ΝΗΣΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΙΣ ΔΙΑΡΚΕΣ ΕΑΡ

Ἡ νῆσος Φάνιγγ κειμένη μεταξὺ τῶν νήσων Χαβάη καὶ Σαμόα παρὰ τοὺς τροπικοὺς, εὐμοιρεῖ διαρκοῦς ἔαρος καὶ εἶνε ἀξιοπερίεργος καὶ ὑπὸ ἑτέραν ἔποψιν. Ἡ νῆσος αὕτη βρεχομένη ὑπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ εἶνε κτῆμα τῆς Ἀμερικανικῆς οἰκογενείας Γρέγ, ἥτις καλλιεργεῖ ἐν αὐτῇ τὸ γουάνο. Τὰ μέλη ταύτης τῆς οἰκογενείας διατρίβουσιν ἐν τῇ νήσῳ ἐπιγείῳ παραδείσῳ, διότι ὁ καιρὸς πάντοτε εἶνε ἤπιος καὶ γλυκύτατος, ὥστε δύναταί τις νὰ κοιμᾶται ἐν ὑπαίθρῳ ἄνευ περικαλύμματος. Ἡ οἰκογένεια Γρέγ ἐπιτηροῦσα τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς διεξαγομένην ὑπὸ 100—200 ἰθαγενῶν διάγει ἐν τῇ νήσῳ μακρὰν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ῥωμαντικὸν βίον. Καθ' ἑκάστην μόνον ἑξαμηνίαν μανθάνει τί συμβαίνει ἐν τῷ κόσμῳ ὅτε ἀγκυροβολεῖ ἓν μικρὸν ἀτμόπλοιον ὅπερ φέρει αὐτῇ τὰς ἐπιστολὰς, ἐφημερίδας, βιβλία καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν χρειώδη. Οἱ περιηγηταὶ περιγράφουσι τὰς νήσους Μπερμοὺδ ὡς ἐπίγειον παράδεισον, ἕνεκα τοῦ καλοῦ αὐτῶν κλίματος, διότι ἡ μεσαία θερμοκρασία κατ' Ἰούνιον εἶνε 28 βαθμῶν Κελσίου, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου μεταξὺ 26 καὶ 28 βαθμῶν Κελ. Ἐν τῇ νήσῳ Σουμάτρᾳ ἐπικρατεῖ διαρκὲς ἔαρ καὶ τὸ θερμόμετρον δὲν δεικνύει ἄνω τῶν 35 βαθμῶν Κελσίου, οὐδὲ κάτω τῶν 24 βαθμῶν. Ἡ νῆσος Σινγαπούρη κειμένη ἐν τοῖς νοτίοις ὁρίοις τῆς Μαλαϊκῆς χερσονήσου καὶ ἔχουσα θερμοκρασίαν 18—32 βαθμῶν Κελσίου εἶνε κεκαλυμμένη ὑπὸ παντοτεινῆς χιόνος, ὁ δὲ ἀὴρ της μοσχοβολεῖ ἕνεκα τῆς ἀνθήσεως τῶν πολυειδῶν δένδρων καὶ ἀνθέων. Αἱ νῆσοι τοῦ Ἀρχιπελάγους Τσελεπὲ, Ἁγία Τριὰς καὶ Ταήτης ἡ Κεϊλόνη καὶ πολλαὶ ἕτεραι νῆσοι τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἔχουσι πλούσιον καὶ εὐκρὲς ἔαρ, μεγαλοπρεπῆ καὶ πλουσίαν βλάστησιν καὶ ἐξαίρετον κλίμα.

ΚΑΙΝΟΦΑΝΗΣ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΝ ΤΩΝ ΚΛΕΠΤΩΝ.

Ἡ Σερβικὴ ἐφημερὶς «Ναρόδνα Λιστὲ» ἀναγγέλλει, ὅτι εἷς ἔμπορος τῆς Βουδαπέστης ἐδήλωσεν εἰς τὴν ἐντόπιον ἀστυνομίαν ὅτι ἐφεῦρε μέσον δι' οὗ δυνατὸν νὰ συλλαμβάνωνται οἱ κλέπται καὶ ὅτι αὐτὸς οὗτος ἐν τῷ ἰδίῳ του καταστήματι συνέλαβεν ἕνα τοιοῦτον.

Ἰδοὺ αἱ περὶ τούτου λεπτομέρειαι. Ὁ ἔμπορος ἐπί τινας ἑβδομάδας κατὰ σειρὰν παρετήρει μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἐκ τοῦ χρηματοκιβωτίου του καθ' ἑκάστην ἐλλείπουσι χρήματα. Ὅσον καὶ ἂν προεφύλαττε τοῦτο, πάλιν συστηματικός τις κλέπτης τῷ ἀφῄρει ποσόν τι. Ἐπὶ τέλους ὁ ἔμπορος παρεκάλεσε τὸν καθηγητὴν τῆς χημείας Τελέκη νὰ ἐφεύρῃ χημικόν τι μέσον δι' οὗ νὰ συλληφθῇ ὁ κλέπτης. Ὁ καθηγητὴς Τελένης μετά τινα χρόνον ἔδωκεν εἰς τὸν ἔμπορον κόνιν τινὰ, συμβουλεύοντας αὐτὸν δι' αὐτῆς νὰ ἐπιπάσῃ τὰ χρήματά του ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ. Ἡ κόνις αὕτη εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ βάφῃ τὰς χεῖρας διὰ πρασίνου χρώματος, ὅπερ δὲν ἐξηλείφετο οὐδ' ὅταν αὗται πλυνθῶσι διὰ σάπωνος. Καθ' ἣν ἡμέραν πρώτην φορὰν ὁ ἔμπορος ἐπέπασε διὰ τῆς κόνεως τὰ χρήματά του, παρετήρησεν ὅτι ἐκ τοῦ χρηματοκιβωτίου του ἐλλείπουσιν 80 χαρτον. Οὗτος παρευθὺς συνήθροισε πάντας τοὺς ὑπηρέτας τοῦ καταστήματός του καὶ διέταξεν ὥστε ἕκαστος αὐτῶν νὰ δείξῃ τὰς χεῖρας του καὶ εἶτα νὰ θέσῃ αὐτὰς ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Εἷς ὧν ὑπηρετῶν κατ' οὐδένα τρόπον συγκατένευσε νὰ ποιήσῃ τοῦτο, ἀλλ' ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου του ἐξεπλήρωσε τὴν διαταγήν του. Ἅμα ἔθεσε τὰς χεῖρας του ἐντὸς τοῦ ὕδατος, οἱ δάκτυλοι τῆς δεξιᾶς του χειρὸς παρευθὺς ἐπρασίνισαν. «Σὺ εἶσαι ὁ κλέπτης», εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ ἔμπορος. Ὁ ὑπηρέτης παρευθὺς ἀνομολόγησε τὴν εὐθύνην του καὶ καθικέτευεν ὅπως συγχωρηθῇ. Καὶ οἱ λοιποὶ ἔμποροι ἤρξαντο νὰ ἀγοράζωσι τὴν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Τελένη ἐφευρεθεῖσαν κόνιν.

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΦΩΝΗΤΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ

Ὁ διδάκτωρ Δεμουνέη ἐπ' ἐσχάτων ἐποιήσατο διάλεξιν ἐν τῇ ἰατρικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων, παρέχων λεπτομερείας τινας περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ὁρίων τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὴν γνώμην τούτου τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ οἱ ἀρχαίγονοι κάτοικοι τῆς Εὐρώπης ἐλάλουν κατ' ἐκείνην τὴν κλίμακα τῶν τόνων τὴν ὁποίαν σήμερον καλοῦσιν οἱ Εὐρωπαῖοι τενόρ. Οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν τὰ νῦν ὁμιλοῦσιν ἐν ὕψει τῆς φωνῆς, οὕτω καλουμένῳ μπαριτόν, οἱ δὲ ἀπόγονοι τῶν σημερινῶν εὐρωπαίων θὰ ὁμιλῶσιν ἐν τοιούτῳ ὕψει τῆς φωνῆς, ὅπερ καλεῖται ἥμισυ μπάς, Ἐφιστῶν τὴν προσοχήν του ἐπὶ τῶν διαφόρων φυλῶν ὁ Δεμουνέη λέγει ὅτι οἱ εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τοῦ πολιτισμοῦ ἔτι εὑρισκόμενοι λαοί, π. χ. οἱ νέγροι, ὁμιλοῦσι λεπτότερον, ὑψηλότερον ἢ οἱ λευκοί. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του ἐπίσης παραλλάσσει. Ἡ φωνὴ ἑνὸς 16ετοῦς μειρακίου οὖσα τενόρ, καθίσταται μπαριτὸν ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ 22ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, γίνεται δὲ μπάς ὅταν γίνῃ 30ετὴς ἀνήρ. Οἱ λευκοὶ καὶ ὡραῖοι τὴν ὄψιν ἔχουσιν ὑψηλοτέραν φωνὴν ἢ οἱ ἐρυθροὶ ἢ οἱ ἐρυθρομέλανες· τῶν πρώτων ἡ φωνὴ συνήθως εἶνε τενὸρ ἢ ντισκάντ, ἐν ᾧ ἡ τῶν τελευταίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε μπάς. Αἱ φωναὶ τενὸρ λέγει ὁ διδάκτωρ Δεμουνέη εἶνε καθαραὶ καὶ λεπταί, αἱ δὲ φωναὶ μπὰς εἶνε ἰσχυραὶ καὶ χονδραί. Τοῦτο δύναταί τις νὰ εἴπῃ κατὰ συνήθειαν καὶ γενικῶς καὶ τοι ὑπάρχουσι πολλαὶ ἐξαιρέσεις. Ὁ ῥηθεὶς διδάκτωρ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ σπουδαῖοι καὶ λόγιοι ἄνδρες ἔχουσι πάντοτε χονδρὴν φωνήν, ἐνῷ οἱ κωμικοὶ καὶ οἱ ἀπαίδευτοι ἄνδρες ἔχουσι χαμηλὰς καὶ ἀσθενεῖς φωνάς. Ἡ φωνὴ εἶνε λεπτοτέρα πρὸ τοῦ γεύματος ἢ μετὰ τὸ γεῦμα. Ἰδοὺ διατί οἱ ἔχοντες φωνὴν τενὸρ τρώγουσιν ἐνωρίτερον ὅπως δυνηθῶσι νὰ ἄδωσιν ἐπιτυχέστερον. Ὁ ῥηθεὶς διδάκτωρ λέγει ὅτι οἱ ἄριστοι ἀοιδοὶ ἀποφεύγουσι τὴν χρῆσιν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἰδίᾳ οἱ ὑψίφωνοι. Πράγματι ὅμως συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Οἱ ἄδοντες μπὰς συνήθως τρώγουσι καὶ πίνουσιν ἀκορέστως. Αἱ νότιαι χῶραι, λέγει ὁ ῥηθεὶς διδάκτωρ, παρέχουσιν ὑψιφώνους, αἱ δὲ βόρειαι βαρυτόνους, πρὸς ἀποδειξιν δὲ τούτου παράγει παραδείγματα δι' ὧν καταδείκνυται ὅτι οἱ πλείους γάλλοι ὑψίφωνοι κατάγονται ἐκ τῆς νοτίου Γαλλίας, ἐν ᾧ οἱ βαρύτονοι ἀνήκουσιν εἰς τοὺς βορείους νομοὺς τῆς Γαλλίας.

ΦΩΣ

ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἐν τῇ φύσει ὑπάρχουσι πολλὰ ζῷα ἅτινα ἐκπέμπουσι φῶς. Τοιαῦτα φωτίζοντα ζῷα εὑρίσκονται καὶ μεταξὺ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν σκωλήκων, ἰδίᾳ δὲ μεταξὺ τῶν ἐντόμων. Ποῖος ἡμῶν κατὰ τὴν θερινὴν καὶ εὔδιον νύκτα δὲν παρετήρησε τὸ ὑποπράσινον φῶς ὅπερ ἐκπέμπουσιν αἱ πηγολαμπίδες; Ἡ πηγολαμπὶς δὲν εἶνε τὸ μόνον ἔντομον ὅπερ ἐκ τῆς φύσεως ἐπροικίσθη νὰ φωτίζῃ. Ἠδυνάμεθα πολλὰ περίεργα νὰ ἀναφέρωμεν περὶ τῶν θαυμασίων συσκευῶν δι' ὧν μέλη τινὰ τοῦ βασιλείου τῶν ζώων ἐκπέμπουσι φῶς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ σκοπὸς ἡμῶν δὲν συνίσταται εἰς τοῦτο, διότι ἐνδιαφέρει ἡμᾶς ἔτε-

ρον ζήτημα, δηλαδὴ χρησιμοποιεῖται ἄρα γε τὸ ἐκ τῶν ζώων ἐκπεμπόμενον φῶς; Δύναται ἄρα γε νὰ χρησιμεύσῃ πρός τινα σκοπὸν καὶ ἂν χρησιμεύσῃ πρὸς τίνα ἀκριβῶς; Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι τὸ ὑφ' ἑνὸς ἢ ἑτέρου ζώου ἐκπεμπόμενον φῶς πρὸ παντὸς ἄλλου χρησιμεύει εἰς αὐτὸ τὸ ζῶον, διότι τὸ φῶς τοῦτο βοηθεῖ αὐτῷ πρὸς ἐκζήτησιν τῆς τροφῆς ἢ πρὸς ἐκφυγὴν τῶν ἐπαπειλούντων τὸ ζῶον κινδύνων ἢ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ συντρόφου του ἐν τῷ πολλαπλασιασμῷ τοῦ εἴδους. Ἐκτὸς τούτου τὸ φῶς τοῦτο χρησιμοποιεῖται καὶ ὑφ' ἑτέρων ὄντων ἅτινα πράγματι δὲν εἶνε πολλά, δηλ. τὸ οὕτω καλούμενον Ploceus baya πτηνὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ ὑφαντὴς μπάγια εἶνε ἓν μικρὸν πτηνὸν ἴσον τὸ μέγεθος πρὸς τὸν στρουθόν, ὅπερ διατρίβει ἐν τῇ νοτιοανατολικῇ Ἀσίᾳ καὶ εἶνε εἷς τῶν τειλειοτάτων κατασκευαστῶν τῶν φωλεῶν, ἐξ ἅπαντος τοῦ βασιλείου τῶν πτηνῶν. Ἡ φωλεά του παρομοία μὲ βανειάλην ἔχουσα μακράν, ἀνοικτὴν κάτωθεν ὀπὴν συνήθως κατασκευάζεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς κλάδου τινὸς ἐπικρεμαμένου τοῦ ὕδατος. Ἕνεκα ταύτης τῆς κατασκευῆς ἡ φωλεὰ τούτου τοῦ πτηνοῦ διατελεῖ ἀπρόσιτος εἰς τοὺς ἐπικινδύνους ὀλετῆρας τῶν φωλεῶν τῶν πτηνῶν τοὺς πιθήκους, οἵτινες δὲν τολμῶσι νὰ ἀναρριχηθῶσι μέχρις αὐτῶν φοβούμενοι μὴ πέσωσιν εἰς τὸ ὕδωρ. Ὅπως δὲ ὑπερασπίσῃ τὴν φωλεάν του ἐκ τῶν λοιπῶν ἁρπακτικῶν ζώων, ὡς τῶν ὄφεων, τῶν μυούρων καὶ τῶν λοιπῶν τὸ ἑξαίσιον τοῦτο πτηνὸν φωτίζει αὐτὴν ἐπωφελούμενον τὰ φωτίζοντα ἔντομα.

Ἐν Ἰνδίᾳ, Ἰνδοκίνῃ καὶ λοιπαῖς χώραις τῆς νοτιοανατολικῆς Ἀσίας τὰ ἔντομα ἅτινα ἐκπέμπουσι φῶς εὑρίσκονται ἐν μεγάλῃ ἀφθονίᾳ ἢ παρ' ἡμῖν καὶ ἐκπέμπουσιν ἰσχυρότερον φῶς εἰς τρόπον ὥστε τὸ πτηνὸν ὑφαντὴς μπάγια εὐκολώτερον εὑρίσκει αὐτά. Ἅμα συλλάβει πηγολαμπίδα τινά, τὸ ρηθὲν πτηνόν, ἀμέσως κομίζει αὐτὴν εἰς τὴν φωλεάν του καὶ τὴν προσαρμόζει δι' ὀλίγου πηλοῦ οὕτως ὥστε ἡ φωλεά του φωτίζεται καὶ οὐδὲν ζῶν τολμᾷ νὰ τὴν προσβάλλῃ. Τοῦτο καίτοι φαίνεται ἡμῖν θαυμάσιον, ἀκόμη καὶ ἀπίθανον, ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ πολλῶν ἀξιοπίστων περιηγητῶν. Ὡσαύτως καὶ ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποιεῖ τὸ φῶς ὅπερ ἐκπέμπουσι τὰ διάφορα ζῶντα ὄντα καὶ ἡ ἐφαρμογή του εἶνε ποικίλη· τὰ φωτίζοντα ἔντομα χρησιμοποιοῦνται πρὸς φωτισμὸν τῆς κατοικίας, πρὸς πρὸς ἄγραν ἰχθύων, πρὸς φωτισμόν, πρὸς πρόγνωσιν τοῦ καιροῦ κ.τ.λ.

Ὁ κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα περιηγητὴς Ἱσπανὸς Ὀβιέδο-η-Βάλδε τῆς Ἀμερικῆς διηγεῖται περὶ τῶν συγχρόνων του ἰθαγενῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὅτι οὗτοι θέτουσι τοὺς Κοκούηο (ἔντομον τῆς Ἀμερικῆς ὅπερ ἐκπέμπει ἰσχυρὸν φῶς ἐν ἰδιαιτέροις κλωβοῖς καὶ κρεμῶσιν ἐν τῇ καλύβῃ των ἢ ἀλλαχοῦ ὅπως δύνανται ὑπὸ τὸ φῶς αὐτῶν νὰ ἐργάζωνται ἢ νὰ δειπνῶσιν... Ἐν σκοτεινῷ δωματίῳ ὁ Κοκούηο ἐκπέμπει τοσοῦτον φῶς, ὅπερ εἶνε τελείως ἱκανὸν ὅπως δύναταί τις νὰ γράφῃ ἢ νὰ ἀναγινώσκῃ. Ἐὰν δὲ ἐν τῷ αὐτῷ κλωβῷ περιέχονται τέσσαρες ἢ πέντε κοκούηο, οὗτοι δύνανται τελείως νὰ ἀντικαταστήσωσιν ἰσχυράν τινα λυχνίαν. Ὁ αὐτὸς περιηγητὴς ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἐφόδους των, οἱ ἰνδοὶ τῶν νήσων Χαΐτη καὶ ἑτέρων μερῶν μεταχειρίζονται τὸ κοκούηο ἀντὶ συνθημάτων ὅπως μὴ ἀποπλανηθῶσι πολὺ μακρὰν τοῦ κρυσφυγέτου των. Συνήθως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἴλης ἢ ὁ ὁδηγὸς τῆς λῃστρικῆς συμμορίας φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του προσδεδεμένον τὸν Κοκούηο, μετ' αὐτὸν δὲ ἕπονται ἅπαντες οἱ ἄνδρες του. Ἐνίοτε οἱ Ἰνδοὶ ἐπιθέτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἐν εἴδει στεφάνης ὁλόκληρον σειρὰν προσδεδεμένων ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐντόμων.

Τὰ ἐκπέμποντα φῶς ἔντομα χρησιμοποιοῦνται καὶ ὡς παγίδες ἐν τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων. Ὡς γνωστόν, οἱ ἰχθῦς πλησιάζουσι τὸ φῶς. Ἕνεκα τούτου οἱ Ἀμερικανοὶ ἁλιεῖς θέτουσιν ἐν καλῶς κεκλεισμέναις φούσκαις ἔντομά τινα ἐκπέμποντα φῶς καὶ προσαρμόζοντες αὐτὰς εἰς τὰ δίκτυά των ῥίπτουσιν αὐτὰ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἔτι διαδεδομένη εἶνε ἡ χρῆσις τῶν ἐκπεμπόντων φῶς ἐντόμων ἐν τῷ στολισμῷ. Αἱ Ἰνδιάναι προσαρμόζουσιν αὐτὰ ἐν τοῖς ὤτοις των ὡς ψέλλια ἢ ἐν τῷ τραχήλῳ των ὡς περιλαίμια. Αἱ δὲ σύγχρονοι ἡμῶν Ἀμερικανίδες περικλείοντες αὐτὰ ἐν μικροσκοπικοῖς κλωβίοις θέτουσιν αὐτὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἢ ἐν ταῖς πτυχαῖς τῶν ἐνδυμάτων των. Τὰ πρωτότυπα κοσμήματα, ἅτινα θέτονται ἐν πανηγύρεσιν ἢ ἐν γάμοις, χοροῖς κλ. ἰδίᾳ ὅταν συμπλέκωνται δι' ἀδαμάντων ἢ τίθενται μεταξὺ τῶν πτερῶν τοῦ κολίβρι εἶνε τοσοῦτον ὡραία, ὥστε αἱ Εὐρωπαῖαι θὰ ἔσκαζον ἐκ ζηλοτυπίας βλέποντες τὰς Ἀμερικανίδας ἀντιζήλους των φερούσας τοιαῦτα ζῶντα κοσμήματα. Μετὰ τὴν ἐπιτροφὴν ἐκ τοῦ χοροῦ ἢ ἐκ τῆς ἑσπερίδος, αἱ κυρίαι προσεκτικῶς ἐξάγουσι τὸ ἔντομον ἐκ τῆς φυλακῆς του, ῥαντίζουσιν αὐτὸ δι' ὕδατος, τρέφουσι διὰ ζακχάρεως καὶ θέτουσιν αὐτὸ παρὰ τὴν κλίνην των ὅπως φωτίζῃ ὡς δᾷς. Οὐ μόνον δὲ αἱ ἀντιπροσωποῦσαι τὸ ὡραῖον φύλον ἐν Ἀμερικῇ κοσμοῦνται διὰ τοιούτων ζώντων ἀδαμάντων, ὡς μεταφορικῶς καλοῦνται οἱ Κοκούηο, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἑσπερινὰς πανηγύρεις καὶ εὐωχίας οἱ Ἰνδοὶ στρατιῶται πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν μεταχειρίζονται τὰ ἐκπέμποντα φῶς ἔντομα. Οὗτοι θέτουσιν ἐπὶ τῶν ἐπιδέσμων τῆς κεφαλῆς των τοὺς Κοκούηο ἢ περιπλέκοντες αὐτοὺς ἐν εἴδει στεφάνης κοσμοῦσι δι' αὐτῶν τὴν

κεφαλήν των ἢ περιαλείφουσι τὸ σῶμα των διὰ τοῦ φωσφορικοῦ χυμοῦ, ἐξαγομένου ἐκ τῶν τριβέντων ἐντόμων.

Διὰ τῶν μέχρι τοῦδε ρηθέντων δὲν ἐκφράζεται ἐντελῶς ἡ ὠφέλεια τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος προσπορίζηται ἐκ τῆς ἰδιότητος ἐντόμων τινῶν τοῦ νὰ φωτίζωσι. Κατὰ τὸν Μουφέ, οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἰνδοὶ ἐνίοτε θέτουσι τὰ ἐκπέμποντα φῶς ἔντομα νύκτωρ ἐν ταῖς κατοικίαις των ὅπως φοβίσωσι τοὺς ἰοβόλους σκορπίους, τὴν μάστιγα ταύτην τῶν θερμῶν χωρῶν. Ὁ δὲ Μισλὲ ἀναφέρει ὅτι τὸ φῶς τῶν πυροφόρων (εἴδους τινὸς ἐκπέμποντος φῶς ἐντόμων ἐν Ἀμερικῇ), φοβίζει τοὺς ἰοβόλους ὄφεις, καὶ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἰθαγενεῖς, ὁδεύοντες κατὰ τὴν νύκτα, πάντοτε φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὰ οὕτω καλούμενα πυροφόρα ἔντομα.

Ἐπ' ἐσχάτων ἐγένοντο πειράματα πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἐκπεμπομένου ὑπὸ τῶν ἐντόμων φωτὸς ἐν τῇ φωτογραφίᾳ καὶ τὰ πειράματα τελείως ἐπέτυχον. Ὁ Δουμπουὰ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυροφόρων ἠδυνήθη ἐπιτυχῶς νὰ λάβῃ φωτογραφικάς τινας ἀπεικονίσεις.

Ἐν πέλει δέον νὰ ἀναφέρωμεν καὶ περὶ τῆς χρήσεως τῶν φωτεινῶν ἐντόμων ἐν τῇ προγνώσει τοῦ καιροῦ. Ὁ Δεσάμπρ ἐπὶ τῇ βάσει πολλῶν παρατηρήσεων τὸ 1869 ἔγραφεν, ὅτι φωτεινὰ ζῶα ἅτινα ζῶσιν ἐν τῷ θαλασσίῳ ὕδατι, ἐκπέμπουσιν ἰσχυρὰν λάμψιν ἅμα τῇ προσεγγίσει τῆς καταιγίδος.

Οἱ ἀναγνῶσται ἤδη κατανοοῦσι κατὰ πόσον ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ ἐπωφεληθῇ ἐν μεγάλῳ ποσῷ τὸ ἐκ τῶν ἐντόμων καὶ λοιπῶν ὄντων παραγόμενον φῶς καὶ δὲν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν τὸ περιστατικόν, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι ἡ χρῆσις αὐτοῦ θὰ διαδοθῇ ἐν εὐρυτέρῳ κύκλῳ.

ΠΕΡΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Οὐδεμία ὡς γνωστὸν ὁμοιότης ὑπάρχει τῶν καθ' ἡμᾶς ἐν χρήσει μηνῶν πρὸς τοὺς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὰ δὲ σωζόμενα τῶν ἀρχαίων συγγράμματα μεγάλην μαρτυροῦσι τὴν σύγχυσιν τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν τῶν μηνῶν ἑκάστης πόλεως τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἕνεκεν τούτου καὶ ὁ Θουκιδίδης ἐποιήσατο χρῆσιν τῆς φυσικῆς τοῦ ἐνιαυτοῦ διαιρέσας εἰς θέρος καὶ χειμῶνα. Ἀλλὰ περιορισθῶμεν μόνον εἰς τοὺς παρ' Ἀθηναίους ἐν χρήσει μῆνας. Οὗτοι δέκα καὶ δύο σελληνιακοὺς εἶχον μῆνας ἀπὸ τοῦ Ἑκατομβαιῶνος ἀρχόμενοι τοῦ καλουμένου πρότερον μηνὸς τοῦ Κρόνου, ὠνομασθέντος δ' ὕστερον ἑκατομβαιῶνος ἀπὸ τῶν ἑκατομβαίων θυσιῶν, ἃς προσέφερον οἱ τότε Ἀθηναῖοι, τῷ τε Ζηνὶ καὶ τῷ Ποσειδῶνι, ἑκατόμβαια δ' ὡς ἡ λέξις αὐτὴ δηλοῖ μεγαλοπρεπέσταται ἦσαν θυσίαι ἑκατὸν βοῶν, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν συνεπλήρουτο πολλάκις· οὗτος δ' ὁ μὴν ἀντιστοιχεῖ παρ' ἡμῖν, χρονικῷ διαστήματι περιλαμβανομένῳ μεταξὺ τῆς 15 ἰουλίου καὶ 15 Αὐγούστου. Εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἐτέλουν ἑορτὴν τινὰ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἑκάστου νέου ἔτους.

Ὁ παρ' ἡμῖν ἰανουάριος ἀντιστοιχεῖ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις χρονικῷ διαστήματι ἀπὸ τῆς 15 Ποσειδῶνος τοῦ ἕκτου τότε μηνὸς μέχρι τῆς 15 Γαμηλιῶνος τοῦ ἑβδόμου τῶν ἀρχαίων μηνός. Ὁ μὴν Ποσειδεὼν ὠνομάσθη οὕτως ὡς ἀφιερωμένος τῷ Ποσειδῶνι θεῷ τῆς θαλάσσης. Ὁ δ' ἀμέσως ἑπόμενος μὴν ὠνομάσθη Γαμηλιὼν ἀπὸ τῶν Γαμηλίων, ἑορτῶν τελουμένων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν γάμων τῶν Ἀρχαίων Ἀθηναίων. Ὁ Ἰανουάριος ἄρα μὴ ὢν γνωστὸς τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι πόθεν ἕλκει τὸ γένος; Ἐκ Ρώμης. Εὐθὺς ὅμως ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ρωμαϊκοῦ βασιλείου ὁ Ἰανουάριος οὐκ ἦν ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀλλ' ὁ Μάρτιος παραγόμενος ἐκ τῆς λατινικῆς λέξεως Mars σημαινούσης τὸν θεὸν τοῦ πολέμου Ἄρην. Ἦσαν δ' οἱ πρῶτοι Ρωμαϊκοὶ μῆνες δέκα διαφόρου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἕκαστος, τὸ σύνολον ὅμως ἁπάντων ἔδει ν' ἀποτελεῖ περίπου 365 ἡμέρας. Οὕτως εὑρὼν ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ρώμης Ρωμύλος παρὰ τοῖς ὁμόροις λαοῖς τὰ τοῦ ἔτους καὶ εἰς ἄλλα σπουδαιότερα ἀσχολούμενος οὐδεμίαν ἔλαβε φροντίδα πρὸς τακτοποίησιν τοῦ ὑπάρχοντος ἢ πρὸς εὕρεσιν νέου τελειοτέρου ἡμερολογίου διὰ τοὺς ὑπηκόους του.

Πρῶτος ὁ Νουμᾶς ἐτακτοποίησέ πως τὰ τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἡμερ. καὶ προσέθηκεν εἰς τοὺς ὑπάρχοντας δέκα μῆνας τὸν Ἰανουάριον πρῶτον καὶ τὸν Φεβρουάριον δωδέκατον. Ὁ Ἰανουάριος ὠνομάσθη οὕτως πρὸς τιμὴν τοῦ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἑορταζομένου τότε διπροσώπου θεοῦ τῶν Ρωμαίων Ἰανοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ναὸς ἐν καιρῷ πολέμου ἠνεῴγετο, ἐν καιρῷ δ' εἰρήνης παντελῶς ἐκλείετο. Πολλῶν ἐπελθουσῶν ἔκτοτε τῶν μεταβολῶν εἰς τὰ τοῦ ἡμερολογίου ἡ θέσις καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰανουαρίου οὐδόλως μετεβλήθη μέχρι τοῦ νῦν. Ἡ προειρημένη ἑορτὴ τοῦ θεοῦ Ἰανοῦ συνέπιπτεν εἰς τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος ἐνιαυτοῦ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου· ἦν δ' ἡμέρα καθ' ἣν ἐπεσκέπτοντο ἀλλήλους οἰκάδε καὶ διάφορα προϊόντα γῆς καὶ θαλάσσης ὡς δῶρα προσέφερον οἱ Ρωμαῖοι. Ὥςε κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ρωμαίου ἱστορικοῦ Ἡρωδιανοῦ λέγοντος. «Ρωμαῖοι κατά τε ἑορτὴν τοῦ Ἰανοῦ, ἐν ᾗ ἄρχεται καὶ παύεται ὁ ἐνιαυτὸς, δεξιοῦνται τε ἀλλήλους καὶ προσαγορεύουσι, νομισμάτων τε ἀντιδόσεις καὶ κοινωνία τῶν γῆς καὶ θαλάττης καλῶν εὐφραίνουσιν αὐτούς». (Ἡρ. Β' 4).

Εὐάγ. Τσιμαρᾶτος.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΓΥΝΗ

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

—

.....Ἐγὼ ἐκαθήμην ἐδῶ ἐπὶ τοῦτου τοῦ παλαιοῦ ἀνακλίντρου, καὶ ἐδίκαζον ἕνα φονέα ἱσπανὸν τὸ γένος, πελωρίου ἀναστήματος καὶ μὲ φυσιογνωμίαν λῃστοῦ. Οὗτος κατηγορεῖτο ἐπὶ φόνῳ τοῦ συζύγου ὡραίας τινὸς κα θελκτικῆς Μεξικανῆς, ἥτις οἴκοθεν ἐννοεῖται παρῆν ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῆς δίκης. Τοῦτο συνέβη κατά τινα θερινὴν καὶ θερμὴν ἡμέραν. Αἱ καταθέσεις τῶν προσκληθέντων μαρτύρων ἦσαν μονότονοι Οὐδεὶς τῶν παρευρισκομένων ἐν τῇ δίκῃ ἐκτὸς τῆς ὡραίας Μεξικανῆς, ἐνδιαφέρετο εἰς τὰς τῶν ἀποτεινομένων εἰς τοὺς μάρτυρας ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεων αὐτῶν. Ὑμεῖς γινώσκετε κατά πόσον οἱ Μεξικανοὶ εἶνε νὰ ἀγαπῶσι καὶ νὰ μισῶσι, ἡ δὲ ῥηθεῖσα γυνὴ ἦν Μεξικανὴ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Αὕτη ἠγάπα μέχρι μανίας τὸν φονευθέντα σύζυγόν της, καθημένη δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ δικαστηρίου ἔφρισσεν ἐκ θυμοῦ καὶ δίψης ἐκδικήσεως. Ἔρριπτεν εἰς τὸν φονέα τοιοῦτον ἄγριον βλέμμα ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν κατακλύτῃ. Τὸ βλέμμα της ἐνέβαλε καὶ εἰς ἐμὲ μεγ λην στενοχωρίαν. Ἡ διεξαγωγὴ τῆς δίκης ἐγίνετο κατὰ τὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἐπικρατήσαντα ἔθιμα. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἡμεῖς δὲν ἐδίδαμεν μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπισημότητα. Ἐγὼ ἐκαθήμην χωρὶς ἐπενδύτην (παλτὸ) στηρίζων τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῆς κειμένης ἐνώπιόν μο καθέκλας, καθιδρωμένος καὶ καπνίζων ἀλλεπαλλήλως σιγάρα ἐκ φύλλων δημητριακοῦ καρποῦ, ἅτινα οἱ τοῦ Ἁγίου Φραγγίσκου πωληταὶ εἶχον τὴν αὐθάδειαν νὰ μᾶς τὰ πωλῶσι ἀντὶ ἀληθεινῶν Τουρκικῶν σιγάρων. Οἱ δικηγόροι, οἱ μάρτυρες καὶ αὐτὸς ὁ κατάδικος ἐκάθηντο σχεδὸν ἡμίγυμνοι, ἅπαντες ἐκάπνιζον, ἔπτυον καὶ συνωμίλουν ἀταράχως. Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἦτο δυσχερὲς εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν καταδίκην τῶν φονέων. Ὁ τε κατάδικος καὶ οἱ παρόντες ἦσαν ἀπ' ἀρχῆς βέβαιοι περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης. Οἱ ἔνορκοι πάντοτε ἐξέφερον ἀθωοτικὴν ἀπόφασιν περὶ τῶν φονέων, διότι ἤλπιζον ὅτι οἱ τελευταῖοι θὰ τοῖς καταδείξωσι παρομοίαν φιλοφροσύνην ὅταν ἐκλεγῶσιν ἔνορκοι, οἱ δὲ νῦν τοιοῦτοι διαπράξωσι φόνον τινά. Τότε ἐν Ἀμερικῇ οἱ φόνοι ἦσαν συνήθη γεγονότα περὶ τῶν ὁποίων πολὺ δὲν τοὺς ἐνοιαζε. Ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων κατὰ τοῦ ἱσπανοῦ φονέως ἦσαν σάφεις καὶ ἐνοχοποιοῦν αὐτόν, ἐν τούτοις ἡμεῖς δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐξενέγκωμεν κατ' αὐτοῦ καταδίκην χωρὶς νὰ καταλύσωμεν τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν καὶ χωρὶς νὰ προκαλέσωμεν ταραχὰς ἐν τῇ χώρᾳ. Ἡ ὡραία Μεξικανὶς δεν ἠννόει τοῦτο καὶ ἐζήτει χωρὶς ἄλλο τὸν ἀπαγχονισμὸν τοῦ ἀγρίου τοῦ φονέως τοῦσυζύγου της Ἦτο ἀνάγκη νὰ παρευρίσκεσθε ἐν τῳ δικαστηρίῳ ὅπως παρατηρήσητε αὐτὴν κατὰ τίνα τρόπον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠτένιζε πρὸς ἐμὲ ἱκετευτικῶς ἢ πῶς μετὰ ψυχικῆς ἀγωνίας παρετήρει τοὺς ἐνόρκους ζητοῦσα τρόπον τινὰ νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰς ψυχάς των καὶ νὰ μανθάνῃ τοὺς σκοποός των. Ἔπειτα αὕτη ἀπελπιστικῶς ἄφισε τὴν κεφαλήν της νὰ πίπτῃ εἰς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν της. Ἀλλὰ τοῦτο ἔπραττε μόνον ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ὁ παροξυσμός της παρήρχετο καὶ μὲ τὴν προτέραν ἐμπαθῆ ἐνέργειαν ἤρχιζεν ἐκ νέου τὴν πάλην πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν ἡμῶν. Ὅταν ἡ δίκη ἐπερατώθη, οἱ ἔνορκοι ἀπήγγειλαν τὴν ἀπόφασίν των «ὁ ὑπόδικος εἶνε ἀθῶος», ἐγὼ δὲ ὡς δικαστὴς εἶπον εἰς τὸν κατηγορούμενον, ὅτι οὗτος εἶνε ἀθῶος καὶ δύναται νὰ ἀπέλθῃ ὅπου θέλει. Ἡ μεξικανὴ ἀκούσασα τοῦτο διὰ μιᾶς ἐπήδησεν εἰς τὸ μέσον καὶ λαβοῦσα στάσιν μεγαλοπρεπεστάτην ἀπηύθυνεν εἰς ἐμὲ τούτους τοὺς λόγους· «Κριτά, ὡς πρὸς σᾶς δηλῶ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἄνευ αἰτίας ἐφόνευσε τὸν σύζυγόν μου πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀνηλίκων του τέκνων καὶ τῆς ἀνυπερασπίστου του γυναικός, δὲν διέπραξε κακούργημα, σημαίνει κατὰ τὸν ὑμέτερον νόμον καὶ εὐθυδικίαν, ὅτι ὑμεῖς ἀθωοῦντες αὐτὸν ἐπράξατε τὸ καθῆκόν Σας!!! Πραγματικῶς τῇ ἀπεκρίθην Μαντεύσατε τί ἔπραξεν ἡ Μεξικανὴ μετὰ τούτους τοὺς λόγους μου. —Αὕτη ἐστράφη πρὸς τὸν περιχαρῆ καὶ μειδιῶντο ἱσπανὸν, εἴδομεν εἰς τὴν χεῖρα της μικρὸν πολύκροτον, ἠκούσαμεν τὸν κρότον αὐτοῦ τὸν δὲ ἀθωωθέντα φονέα ἴδομεν πίπτοντα, μὴ δυνηθέντα οὐδὲ λέξιν νὰ ἐκστομίσῃ. Αὕτη ἀκαριαίως τὸν ἐφόνευσεν ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων ἡμῶν. Τί θὰ εἰπῆτε εἰς τοῦτο; Ἀπελπισμένη γυνὴ, ἀπεκρίθην ἐγὼ μετὰ δισταγμοῦ. Ναί, ἀπελπισμένη γυνὴ μετὰ σοβαρότητος εἶπεν ὁ δικαστής. Αὕτη ἦτο θαυμασίως ἀποφασιστικὴ γυνή. Ἀμέσως ἐγὼ διέλυσα τὴν συνεδρίασιν. Πάντες ἐνεδύθημεν, ἐξήλθομεν τῆς αἰθούσης καὶ συνηθροίσαμεν μεταξύ μας χρήματα ὅπως τὰ δώσωμεν ὡς ἔρανον εἰς τὴν ὡραίαν Μεξικανὴ καὶ εἰς τὰ τέκνα της..... Αὕτη ἡ Μεξικανὶς ἀνέδειξεν ἑαυτὴν πολλῶν ἀνδρῶν εὐψυχωτέραν.

Η ΓΝΩΜΗ

ΤΟΥ ΕΝ ΣΟΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΝΟΥ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΕΙΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΟΣ

Ὑπὸ τὸν τίτλον Type and Tablean ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ «Χρόνῳ» τὴν ἑπομένην περίεργον περιγραφὴν τῆς βουλγαρίδος:

«Ἐν ἑτέρᾳ μοι ἀνταποκρίσει ἀνέφερον περὶ τῆς ἁπλότητος τῶν ἠθῶν τῆς βουλγαρικῆς οἰκογενείας. Ἕνεκα τοῦ ὅτι ἐν Σοφίᾳ ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ἔχω σχέσεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ἀνωτέρων πολιτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀξιωματικῶν δὲν ἠδυνήθην ἐπὶ πολὺ καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ παρατηρήσω τὰς γυναῖκας τῶν ἁπλῶν βουλγάρων. Μεμονωμέναι παρατηρήσεις γενόμεναι ὑπ' ἐμοῦ δεκάκις τὸ πολύ, δὲν μοὶ ἐπέτρεψαν νὰ ἐξαγάγω γενικὰ συμπεράσματα. Αἱ βουλγαρίδες εἶνε σκαιαὶ καὶ ἁπλαῖ. Αὗται εἶνε μὲν νουνεχεῖς ἀλλὰ δὲν δύνανται ταχέως νὰ σκέπτωνται. Αὗται εἶνε σεμναί, σιγαλαί, ἐξαίρετοι οἰκοδέσποιναι καὶ φιλόστοργοι μητέρες. Καὶ αὕτη ἡ μᾶλλον ἐλευθέρα βουλγαρὶς οὐδέποτε τολμᾷ νὰ ἐπενέβῃ ἐν τῇ διαλέξει τῶν ἀνδρῶν οὐδὲ νὰ ἀναμιγνύηται εἰς τὰς ἐργασίας καὶ ἐπιχειρήσεις τοῦ ἀνδρός. Ὁ βούλγαρος συναθροίζῃ συλλαλητήρια καὶ σκευωρεῖ ἀνατροπὴν τοῦ καθεστῶτος, ἡ δὲ Βουλγαρὶς κάθηται ἐν τῷ οἴκῳ της καὶ γνέθει μαλλίον. Ἐπ' ἐσχάτων Βουλγαρίδες τινὲς ἀποφοιτήσασαι τῶν κεντρικῶν παρθεναγωγείων ἔσπευδον νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν Δύσιν, ὅπως ἐκδηλώσωσι, φαίνεται, τὸ σέβας των εἰς τὴν εὐρωπαικὴν ἐπιστήμην. Πῶς θὰ ἐπιδράσῃ τοῦτο ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ βίου τῶν νεανίδων ἀγνοῶ, ἀλλ' ἐφ' ὅσον δύναμαι νὰ ὑποθέσω, αὕτη ἡ τάσις πρὸς τὴν Δύσιν δὲν ὑπόσχεται νὰ πλημμυρήσῃ τὴν Βουλγαρίαν διὰ φαντασιοπλήκτων γυναικῶν, διότι ἡ Βουλγαρὶς ἔχει ἰσχυρὸν χαρακτῆρα καὶ ἀγαπᾷ τὴν οἰκογενειακήν της ἑστίαν· ἕ εκα δὲ τούτου αὕτη θὰ δανεισθῇ ὅ,τι εὕρει ἐν τῇ Δύσει ὠφέλιμον ἀλλὰ θὰ ἐμμένῃ ἐν τῇ πατροπαραδότῳ. Τὰ ἤθη τῶν Βουλγαρίδων εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἄμεμπτα, ἀκόμη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει Σοφίᾳ, τῇ διεφθαρμένῃ πασῶν τῶν πόλεων τῆς Βουλγαρίας. Ἰδοὺ διατί κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τοτοῦτον μέγα σκάνδαλον καὶ κατάκρισιν διήγειρε παρὰ ταῖς τιμίαις οἰκογενείαις τῆς πρωτευούσης τῆς ἡγεμονίας ἡ σκανδαλώδης περιπέτεια τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ Σταμπουλὼφ μετὰ τῆς συζύγου τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Σάβοφ·

Μοὶ συνέβη νὰ συναντήσω οἰκογενείας ἐν Βουλγαρίᾳ αἵτινες συγκρινόμεναι πρὸς τὰς ἡμετέρας παράγουσιν ὅλως διάφορον ἐντύπωσιν. Ἀπέρχεται ὁ ἀπόφοιτος τοῦ γυμνασίου εἰς τοὺς Παρισίους ἢ τὴν Λειψίαν, φοιτᾷ ἔν τινι ἐκπαιδευτηρίῳ, ἀναπτύσσεται, ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα του τέλειος εὐρωπαῖος, καὶ νυμφεύεται τὴν νεάνιδα ἐκείνην, ἥτις τῷ ἦτο ἠρραβωνισμένη ἀκόμη ἀπὸ τῆς ἐξαετοῦς της ἡλικίας, νεάνιδα ἀπὸ τὸ Σλίβνο ἢ Γάβροβο ἢ Ραζγράδ, ὄχι πάντοτε ἐγγράμματον, ἥτις ἔζη μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ στενοῦ της οἰκογενειακοῦ της κύκλου, οὐδὲν εἶδε ἐκτὸς τούτου τοῦ κύκλου, οὐδὲ ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ. Παρ' ἡμῖν (Ἄγγλοις) παρόμοια συνοικέσια εἶνε σπανιώτατα καὶ ἕνεκα τινος ἰδιοτρόπου πατρὸς συμβαίνουσιν, ἐνῷ ἐν Βουλγαρίᾳ τοιοῦτοι γάμοι κατὰ πᾶν σχεδὸν βῆμα συναντῶντες ἀποτελοῦσι τρόπον τινὰ εἰδύλλιον. Ὁ ἀνεπτυγμένος ἀνὴρ καὶ ἡ ἀγράμματος γυνὴ πολὺ καλὰ συμβιοῦσι καὶ οὐδεμία σχεδὸν μεταξὺ αὐτῶν παρεννόησις πηγάζει. Ἡ μόνη ἐξήγησις ἦν ἐπὶ τοῦ παρόντος δύναμαι νὰ δώσω εἶνε, ὅτι οἱ Βούλγαροι ἀποβλέπουσιν εἰς τὰς γυναῖκας ὡς τὰ ἀνατολικὰ ἔθνη, αἱ δὲ γυναῖκες των ἐπιδεικνύουσιν εἰς αὐτοὺς δουλικὴν ὑποταγήν. Οἱ ἄνδρες προσδιώρισαν εἰς τὰς γυναῖκας ὡρισμένον κύκλον τῆς ἐνεργείας των καὶ δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς αὐτὰς νὰ ἐξέλθωσιν ἐξ αὐτοῦ. Ἄλλαις λέξεσιν εἶπον εἰς τὰς γυναῖκας των· εἰς ἐμὲ ἀνήκει ἡ σκέψις, ἡ ἐνέργεια, ἡ πολιτική, εἰς δὲ τὸ μαγειρεῖον, ἡ οἰκία, τὰ τέκνα. Ἐγὼ δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὰ οἰκιακά σου καὶ σὺ μὴ ἀναμιγνύου εἰς τὰ ἐμὰ πράγματα. Καὶ κατ' αὐτον τὸν τρόπον δύο ὅλως διάφορα στοιχεῖα, ὡς ἡ σόδα καὶ τὸ ὀξυγόνον, διέρχονται 15ετῆ εἰρηνικὸν καὶ εὐτυχῆ βίον, παράγουσιν εἰς φῶς πολλὰ τέκνα, καὶ ἀνατρέφουσιν αὐτά. Ναί, δέον νὰ εἴπωμεν ὅτι αἱ βουλγαρίδες εἶνε ἥσυχοι καὶ ἱκαναὶ οἰκοκυραί, ὁ δὲ μελαγχολικός μου φίλος Ἄμιλκτον, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κατοικίαν του ἐν τῇ πολυαρίθμῳ πόλει τοῦ Λονδίνου καὶ νὰ μετοικήσῃ εἰς τόπον τινὰ ὅπου νὰ δύνηται ἀναποσπάστως νὰ παραδίδηται εἰς τοὺς κόλπους τῆς φύσεως δέον νὰ προτιμήσῃ τὰς οἰκουρὰς βουλγαρίδας τῶν ἐπιπολαίων καὶ πλανητῶν Ζεμφιρῶν.

Εἷς τῶν συνοδοιπόρων μου, βούλγαρος σπουδάζων ἐν Ρωσίᾳ, μετὰ περιφρονήσεως μοὶ ὡμίλει περὶ τῶν βουλγαρίδων χωρὶς νὰ ἔχῃ πολὺ δίκαιον εἰς τοῦτο. Πράγματι ἡ βουλγαρὶς δὲν γινώσκει τί θὰ εἰπῇ μεγαλεῖον καὶ ὑπερηφάνεια. Αὕτη εἶνε κατάλληλος νὰ ἀναδέχηται ἅπαν τὸ φορτίον τῆς οἰκιακῆς ἐργασίας, ὅπως εὐκαιρῇ ὁ σύζυγός της ἀπερισπάστως νὰ ἐπιδίδηται εἰς τὴν ἐργασίαν του, νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, νὰ ἐνεργῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Λίαν ταπεινὴς καὶ ἀνεπίφθονος ἡρωισμὸς τῆς βουλγαρίδος εἶνε τὸ νὰ θεωρῇ ἑαυτὴν ἐν ἐσχάτῃ μοίρᾳ μετὰ τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα της καὶ εἰς τοῦτο νὰ περιορίσῃ τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς της

Περὶ ἄλλου τινος ἀποσιωπῶ, ἀλλὰ περὶ τῶν γυναικῶν δὲν θὰ εἴπω ὑπερβολὴν ἐὰν ἀνεφέρω ὅτι πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ὁμοεθνῶν θὰ ἐζήλευον τοὺς βουλγάρους εὐτυχήσαντας νὰ ἔχωσι τοσοῦτον ταπεινὰς καὶ σεμνὰς συζύγους. Αἱ βουλγαρίδες, παρὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς Λέδη Μακέντζη καὶ τῆς Μὶς Ἔρμπη, δὲν εἶνε τοσοῦτον ὡραῖαι, ἀπαντῶσιν ὅμως καὶ μεταξὺ αὐτῶν τινὲς θελκτικώταται νεάνιδες, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε σπανία ἐξαίρεσις, ἰδίᾳ ἐν Σοφίᾳ συνέβη συγκερασμὸς τοῦ αἵματος δύο διαφόρων φυλῶν ἐκεῖ ἀπαντᾷ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔκτακτος ὡραιότης. Αἱ βουλγαρίδες ἐπὶ τοσοῦτον εἶνε ἀκμαῖαι, ὑγιεῖς καὶ εὔρωστοι, οἱ ὀφθαλμοί των εἶνε τόσον ὡραῖοι, ταπεινοὶ καὶ τίμιοι ὥστε ὅλον τοῦτο καθ' ὅλα ἀντικαθιστᾷ τὴν ὡραιότητα. Ἐν τῇ ἐθνικῇ των ἐνδυμασίᾳ ἰδίᾳ φαίνονται πολὺ ὡραῖαι. Ἡ εὐρωπαικὴ ἐνδυμασία πολλάκις δὲν ταῖς τεριάζει διότι μεταβάλλει αὐτὰς καὶ παρακωλύει τὴν κατάδειξιν τῶν φυσικῶν των θελγήτρων. Ἕνεκα τούτου ἡ σύζυγος τοῦ βουλγάρου χειρώνακτος φαίνεται εἰς τὸν περιηγητὴν κατὰ πολὺ ὡραιοτέρα βουλγαρίδος τινος ἀνηκούσης εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν κοινωνίαν.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐπαναφορὰ εἰς τὴν ζωήν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκτελεῖται ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ ἀνήκουστον μέχρι τοῦδε πείραμα ἀναζωογονήσεως νεκροῦ. Ὁ ἰατρὸς Γίμπονς ἰσχυρίζεται, ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν νεκροὺς ἢ τοὐλάχιστον τοὺς διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ φονευομένους κακούργους. Κατὰ τὴν θεωρίαν τούτου τοῦ Ἀμερικανοῦ ἰατροῦ συμφωνοῦσαν μὲ παρομοίαν θεωρίαν τοῦ γάλλου ἰατροῦ Ἀριομβὰλ, οἱ ὑποβαλλόμενοι εἰς τὸν διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ θάνατον κακοῦργοι δὲν ἀποθνήσκουσι παρευθὺς ἀλλὰ περιπίπτουσιν εἰς ἁπλῆν ληθαργίαν, τὸν δὲ θάνατον αὐτῶν ἐπιταχύνει ἡ μάχαιρα τοῦ ἰατροῦ ἡ καταμελίζουσα τὸ σῶμα τοῦ κακούργου. Ὁ Γίμπονς βεβαιοῖ ὅτι κατώρθωσε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν ζῶα, ἅτινα ὑπέβαλεν εἰς ἰσχυρότατον ἠλεκτρικὸν ρεῦμα καὶ τὸ ἐξαίσιον τοῦτο κατώρθωμα ἐπέτυχε διεγείρας παρ' αὐτοῖς τεχνητὴν ἀναπνοὴν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς φαρμάκου τινός, γνωστοῦ μόνον αὐτῷ ἐν ταῖς ἀρτηρίαις τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὸν ἠλεκτρισμὸν ζώων. Τὸ πρῶτον τοῦ πείραμα ὁ Γίμπονς, ἤρχισεν ἐπί τινος φονέως καταδίκου ὀνομαζομένου Καρόλου Βίλσον, ὅστις κατεδικάσθη εἰς τὸν δι' ἠλεκτρισμοῦ θάνατον. Ἐὰν τοῦτο τὸ πείραμα ἐπιτύχῃ θὰ χαρισθῇ εἰς τὸν κατάδικον ἡ ζωή.

—

Βοῦς ἐν καταστάσει μέθης.

Ἔν τινι χωρίῳ τῆς Στηρίας (Αὐστρίας) κατὰ τὸν φθινόπωρον καθ' ἑκάστην μετήνεγγον ἱκανὸν ποσὸν οἶνον καὶ μετέφερον αὐτὸ εἰς ἓν κατώγιον. Μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἄφησαν τυχαίως πρὸ τῆς οἰκίας ἕνα μέγαν κάδον πλήρης ἐρυθροῦ οἴνου. Ἐν μικρᾷ ἀποστάσει ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐλύθη ὁ βοῦς ἀπὸ τὸν ζυγὸν καὶ διευθύνετο πρὸς τὸν σταῦλον του. Οὗτος ἀφοῦ ἐπλησίασεν εἰς τὴν οἰκίαν ὠσφράνθη κατ' ἀρχὰς τὸν κάδον καὶ ἔπειτα βυθίσας τὴν κεφαλήν του ἐν αὐτῷ ἔπιε τὸν οἶνον τὸν ἐμπεριεχόμενον ἐν τῷ κάδῳ. Τὸ ἐπακολουθῆσαν μετέπειτα ἐν τῷ σταύλῳ εἶνε ἀξιοπερίεργον. Μετ' ὀλίγον χρόνον, γράφει τὸ περιοδικὸν Thierfreunp, οἱ ἀτμοὶ τοῦ οἴνου ἐπενέργησαν ἐπιβλαβῶς ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τούτου ζώου, ὅπερ διαμιᾶς ἀπώλεσε τὴν αἴσθησιν, ἐμυκᾶτο γοερῶς, ἐλάκτιζε καὶ ἐβρόντα, ἔπιπτεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐξανιστάμενον συνέτριψε πᾶν τὸ προστυχὸν ἐν τῷ σταύλῳ. Οἱ χωρικοὶ μὴ δυνηθέντες νὰ τὸν καταπραΰνωσι μετεκαλέσαντο τὸν κτηνίατρον, ὅστις μεταχειρισθεὶς διάφορα μέσα πρὸς δὲ καὶ ψυχρὰ καταπλάσματα ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν συναίσθησιν τὸν τυχαῖον τοῦτον μέθυσον. Ἂν καὶ θεωρεῖται ὁ βοῦς ἠλίθιος ἐκ φύσεως, ἐν τῇ περιστάσει ὅμως ταύτῃ ἐδείχθη νοημονέστερος πολλῶν κατοίκων τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, διότι ἔκτοτε μετ' ἀποστροφῆς ἀπέφευγε τὸν τόπον ὅπου ἵστατο ὁ κάδος ὅστις μετὰ τοῦτο ἐχρησίμευεν ὡς ποτιστήριον τῶν ζώων.

—

Ἵπποι καὶ ὄνοι προσβληθέντες ὑπὸ τῶν μελισσῶν.

Δὲν παρέρχεται θέρος χωρὶς νὰ μὴ κεντηθῶσι παιδία τινὰ ὑπὸ τῶν μελισσῶν Ὁ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτὴς τῆς Λονδινείου Standart ἰδοὺ τί ἐπέστειλε ταύτῃ τῇ ἐφημερίδι περί τινος ἀνηκούστου μέχρι τοῦδε γεγονότος καταδεικνύοντος τὴν θαυμαστὴν δύναμιν τῶν μελισσῶν ἐπιπτουσῶν ἐν ἀμυθήτῳ ποσῷ. Ἐν τῇ Νάντῃ ὁ Λουσιὰν Πτὶ μειράκιον δεκαεπταετὲς διηύθυνε τὴν ἅμαξάν του συρομένην ὑπὸ ἵππου καὶ ὄνου καὶ ἀτάραχος διῆλθε τὸν κῆπον τοῦ Bernardin ἐνῷ εὑρίσκοντο ἑκατὸν κυψέλαι μελισσῶν. Ἕνεκα τοῦ ἰσχυροῦ καύματος ἢ ἄλλης τινὸς οἰκίας αἱ μέλισσαι ἐξελθοῦσαι τῆς κατοικίας των ἐπέπεσον κατὰ τῆς ἁμάξης τοσοῦτον ὁρμητικῶς, ὥστε ὁ μειραξ μετὰ δυσκολίας κατώρθωσε νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ ῥιφθῇ εἴς τινα πλησίον κείμενον βόθρον πλήρη ὕδατος καθ' ὃν χρόνον αἱ μέλισσαι ἀνηλεῶς ἔπληττον διὰ τοῦ κέντρου των τὰ ἀτυχῆ ζῶα τὰ σύροντα τὴν ἅμαξαν. Ταῦτα ἐξαγριωθέντα ὑπὸ τῶν μυριάδων κέντρων ὤρξαντο ταχέως νὰ τρέχωσιν ἀκολουθούμενα ὑπὸ τῶν μελισσῶν. Ὁ ὄνος παρευθὺς ἔπεσεν ἄπνους, ὁ δὲ σύντροφός του ἵππος ὀλίγον μόνον χρόνον ἐπέζησεν αὐτοῦ. Τὸ ῥηθὲν μειράκιον τρέμον ἐκ τοῦ φόβου ἐγένετο θεατὴς τοῦ φοβεροῦ τούτου θεάματος. Ἀφοῦ ὁ ἵππος καὶ ὁ ὄνος ἔπεσον ἀναίσθητοι, αἱ μέλισσαι ἐπαναπέτασαν εἰς τὰς κυψέλας των, ὁ δὲ Λουσιὰν Πτὶ συνελθὼν ἐκ τοῦ φόβου, ἐξῆλθε τοῦ λάκκου καὶ δρομαίως ἔφυγεν εἰς τὴν Μάντην, ὅπου ὡς εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ, οἱ κάτοικοι ἐξ ἀρχῆς δὲν ἤθελον νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὴν διήγησιν τοῦ ῥηθέντος περιστατικοῦ.

—

Ἐν τῷ στομάχῳ τῆς στρουθοκαμήλου καὶ των ἄλλων ὑψηλοπόδων πτηνῶν

πάντοτε εὑρίσκονται στογγύλοι λίθοι ἔχοντες μέγεθος ἑνὸς καρείου, ἐνίοτε δὲ καὶ τεμάχια ἐξ ὑαλίνων φυελῶν καὶ διαφόρων μεταλλικῶν ἀντικειμένων. Τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ Ἄγγλος ζωολόγος Σάπεη εὗρεν ἐν τῷ στομάχῳ μιᾶς ὑπ, αὐτοῦ φονευθείσης ἀγρίας στρουθοκαμήλου μίαν σιδηρὰν πλάκα 8 ὑφεκατοστομέτρων (sentimetre) μακρὰν καὶ 3 ὑφεκατοστομέτρων πλατείαν, στίλβουσαν ὡς τὸ κάτοπτρον, ἧς τὰ ἄκρα ἐκ τῆς συχνῆς προστριβῆς ἐγένοντο ὀξέα ὡς ἡ μάχαιρα. Ἐκ τῶν συχνῶν του ἐρευνῶν ὁ Σάπεη ἐξάγει, ὅτι ἑκάστη ὑγιὴς στρουθοκάμηλος ἔχει ἐν τῷ στομάχῳ της σκληρά τινα τεμάχια ἐκ διαφόρων ἀντικειμένων.

—

Ζωντανὸς ἐνταφιαζόμενος.

Ἴδωμεν ὁποῖα ἀκόμη θαυμάσια ἐπιφυλάσσει ἡμῖν ὁ δέκατος ἔννατος αἰών. Ἡ ἱκανότης περὶ τὸ ἀπέχεσθαι τῆς τροφῆς ἐπὶ 30, 40 καὶ 50 ἡμέρας δὲν σημαίνει πολὺ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἆθλον ὃν ἀπέλαβεν εἷς ἀμερικανὸς ἀναγνώστης τῶν ἰδεῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ζηλωτὴς ὑπερτέρας δόξης τῆς τῶν νηστευτῶν Σούκτζη καὶ Μερλάτη. Ὁ κ. Σμὶθ ἐσκόπει νὰ διατρίψῃ ἐντὸς κιβωτίου καταχωσθεντος ἐν τῇ γῇ ἐν βάθει δύο μέτρων ἐφ' ὅλον τὸν χρόνον τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς βλάστησιν κριθῆς σπαρεισομένης κατὰ τὴν ταφήν του, ἐπὶ ἑξ ἢ ἑπτὰ ἑβδομάδας. Οὗτος ἐπρόκειτο νὰ κλεισθῇ ἐντὸς μεγάλου κιβωτίου μετὰ τριῶν διαχωρισμάτων περὶ τὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου καὶ νὰ καταχωσθῇ ἐν τῇ γῇ. Ὡς οὗτος ὑπολογίζει ἡ κριθὴ θὰ ὡριμάσῃ μέχρι τῆς 24 Σεπτεμβρίου, αὐτὸς δὲ τότε θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ τάφου ζῶν. Ἐν τούτοις ὁ Σμὶθ δὲν λέγει κατὰ τίνα τρόπον θὰ δυνηθῇ νὰ διαμείνῃ ζῶν ἐν τῷ τάφῳ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον. Ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ μετὰ σπουδαιότητος ἀπέβλεψαν εἰς τοῦτον τὸν ἆθλον, τὸ δὲ δημοτικὸν συμβούλιον φαίνεται διατεθειμένον νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκτέλεσιν τούτου τοῦ πειράματος ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως, ὅτι ὁ τάφος τοῦ ἐκκεντρικοῦ τούτου ἀμερικανοῦ θὰ διατηρῆται ὑπὸ φυλάκων μεθ' ὧν ὁ Σμὶθ θὰ διατελῇ ἐν συγκοινωνίᾳ διὰ διαφόρων συνθημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ, ὅπως διατάξῃ εἰς τοὺς φύλακας νὰ τὸν δηλητηριάσωσιν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οὗτος δοκιμάζῃ τὸν χρόνον τῆς ἐν τῷ τάφῳ διαμονῆς του λίαν μακρὸν ἢ τὴν ὑπόγειον διαμονήν του οὐχὶ τερπνήν.

—

Ἀξιοπερίεργα ἐν Ἡμερολογίῳ.

Τὸ ἐν Ἱσπανίᾳ ἐκδοθὲν Γαλλικὸν ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1895 περιέχει μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ τὰ ἀκόλουθα, ἅτινα ὡς ὑποδεικνύοντα τὴν μεγάλην ὑπομονὴν καθολικοῦ τινος μοναχοῦ, παραθέτομεν ὧδε. Οὐδεὶς αἰὼν ἄρχεται ἐκ τετάρτης, παρασκευῆς ἢ σαββάτου. Ὁ μὴν ὀκτώβριος ἀρχίζει πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος καθ' ἣν καὶ ὁ Ἰανουάριος· ὁ Ἀπρίλιος καθ' ἣν ἡμέραν καὶ ὁ Ἰούλιος· ὁ Δεκέμβριος καθ' ἣν ἡμέραν καὶ ὁ Σεπτέμβριος. Ὁ Φεβρουάριος, Μάρτιος καὶ Νοέμβριος ἀρχίζουσι τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος. Οἱ μῆνες Ἰούνιος καὶ Αὔγουστος ἀρχίζουσι κατὰ διαφόρους ἡμέρας. Τὰ ῥηθέντα δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν βισέκτων ἐτῶν. Τὸ μὴ βίσεκτον ἔτος λήγει τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤρξατο. Ἐπὶ τέλους τὰ ἔτη ἐπαναλαμβάνονται καὶ ἔχουσι τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον καθ' ἕκαστον 28ον ἔτος. Ὅστις δὲν ἔχει ἄλλην ἐργασίαν ἂς ἐξακριβώσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἀναφερόμενα.

—

Ὑέλινοι οἰκίαι.

Εἷς Ὁλανδὸς διατρίβων ἐν Ἰοκαχάμᾳ κατεσκεύασεν οἰκίαν τελείως ἀνταποκρινομένην εἰς τοὺς κλιματικοὺς ὅρους τῶν τροπικῶν χωρῶν. Οἱ τοῖχοι, τὸ πάτωμα καὶ ἡ ὀροφὴ κατασκευάσθησαν ἐξ ὑέλου καὶ συνεδέθησαν διὰ σιδήρου. Τὸ ὑλικὸν τῆς παραδόξου ταύτης οἰκίας, αἱ ὑέλινοι πλᾶκες οὖσαι κεναὶ ἐν τῷ μέσῳ ἐπληρώθησαν διά τινος ὑγροῦ, ὅπερ δεχόμενον τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου συγκρατεῖ τὴν θερμότητα αὐτῶν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑπάρχει ἰδιαιτέρα μηχανὴ πρὸς ἀερισμόν.

—

Ἐν Ἀγγλίᾳ διατρίβει εἷς 70τούτης γέρων ὀνόματι Σμὶτ Ρόμπερτ, ὅστις ὡς ἀναφέρει ὁ Χρόνος τοῦ Λονδίνου, δὲν ἐκοιμήθη οὐδὲ ἐν λεπτὸ ἐν διαστήματι 368 ἡμερῶν. Ἐκ περιεργείας ἐπισκεφθέντες τὸν γέροντα τοῦτον πολλοὶ ἰατροὶ ἐπιστοποίησαν ὅτι ἀπολαύει ἄκρας ὑγείας

—

ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν τελευταῖον μῆνα τοῦ χειμῶνος. Ὁ ἀὴρ εἶναι ὀλιγώτερον ψυχρὸς καὶ ὁ ἥλιος ἔχει περισσοτέραν δύναμιν. Οἱ παγετοὶ προχωροῦσι μὲ μικροτέραν ἔκτασιν, ἡ δὲ χιὼν εἰς τὰ βορειανατολικώτερα μέρη δὲν διαμένει ἐπὶ πολὺν εἰς τὴν γῆν. Εἰς τὰ ἐπιστατικὰ κτήματα ἀρχίζουσι νὰ ζευγνύωσι τοὺς ἵππους καὶ βόας, οἵτινες ἐσχόλαζον ὡς ἐκ τῆς ὑγρασίας. Τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς παρουσιάζει καλὰς ἡμέρας, αἵτινες ἐπιτρέπουσι τὴν ἔναρξιν τῆς σπορᾶς τῆς ἀνοίξεως.

ΓΕΩΡΓΙΑ

Ἐργασίαι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς καλλιεργείας. Ἀρχίζει νὰ πωλῇ τὰ ζῶα, ἅτινα ἠγόρασε διὰ πάχυνσιν ἐν τῷ κτήματι. Ἐπισκέπτεται καὶ ἐξασφαλίζει τὰ ἐν ταῖς ἀποθήκαις του προϊόντα. Ἐξακολουθεῖ νὰ παρατηρῇ τὴν κατάστασιν τῶν βιτῶν κοκκινογουλίων, δαυκίων γεωμήλων καὶ τὴν διατήρησίν των. Ἐνασχολεῖται εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς γῆς, ἣν προσεχῶς θὰ σπείρῃ καὶ ἐπιμελεῖται τοὺς φυσικοὺς λειμῶνας, ἐπιτηρεῖ τὴν κλάδευσιν τῶν ἀμπέλων, τὴν μετάγγισιν τῶν οἴνων καὶ ἀποπειρᾶται τὴν δυναμένην νὰ γίνῃ φύτευσιν τῶν δένδρων.

Ἐργασίαι ζευγηλατῶν. Ἐξακολουθοῦσι τὴν προετοιμασίαν τῆς καλλιεργείας καὶ τὴν μεταφορὰν τῆς κόπρου. Τελειοῦσι τὴν ἐκ ἐρίσεων τῶν δασοφύτων γαιῶν. Σκαλίζουσι διὰ τοῦ σκαλιστηρίου τοὺς κυάμους (κουκιᾶ). Σβαρνίζουσι τὰ σιτηρά, ἐὰν ἡ γῆ ἔχῃ φλοιόν, ὅπως τὴν ἀραιώσωσι. Κυλινδρίζουσι τὰ σιτηρά, ἐὰν αἱ βρεχαὶ καὶ οἱ παγετοὶ ἀνύψωσαν τὴν γῆν, ὅπως τὴν στερεοποιήσωσιν.

Σπορά. Ἀρχίζουσι τὴν φύτευσιν καπνοῦ, ἀραβοσίτου μηκώνων, φασιόλων, λαθουρίων, βάμβακος.

Φυσικοὶ λειμῶνες καὶ διοχέτευσις. Ἀποπειρῶνται νὰ ζῶα ἐκ τῶν λειμώνων καὶ τὰ ποτίζουσιν ἀφοῦ προηγουμένως συλλέξουσι διὰ σαρώματος, ἐὰν ὑπάρχωσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ὅπως μὴ σηπώμενα ταῦτα ἐκβάλωσι διάφορα βλαβερὰ ὀξέα κατὰ τὴν βλάστασιν τοῦ χόρτου. Ριπτουσι σάκτην ἐν αὐτοῖς, τεχνικὰ λιπάσματα καὶ ἀνθρώπινον κόπρον. Καλλιεργοῦσι τοὺς μεταβαλλομένους λειμῶνα εἰς φυτικοὺς πάλιν.

Συγκομιδή. Συλλέγουσι τὰ ἄχρηστα λαχανικὰ καὶ τὰ δίδουσιν εἰς τὰς ἀγελάδας, πρόβατα κλ.

Ἀμπελουργία. Ἀποτελειόνουσι τὴν κλάδευσιν τῶν ἀμπέλων καὶ σταφίδων, ἐὰν ὁ καιρὸς ἦναι καλός. Ἐνεργοῦσι τὴν ἐμφύτευσιν κληματάρων εἰς τὰ κενὰ μέρη τῆς ἀμπέλου. Ἐξακολουθοῦσι τὴν κατασκευὴν πασσάλων διὰ τὴν ἄμπελον καὶ σταφίδα. Σκάπτουσι ταύτας ἢ τὰς καλλιεργοῦσι διὰ τοῦ ἀρότρου.

Δενδροφυτεία. Ἀποτελειόνουσι τὴν φύτευσιν τῶν ἐλαιῶν, κοπρίζουσι ταύτας καὶ τὰς ἐμβολιάζουσι. Σκάπτουσι πανταχοῦ τὰς ἀχλαδέας, μηλέας, κερασέας κλπ.

Δασονομία. Ἐξακολουθοῦσι τὴν ἐκκοπὴν τῶν δένδρων ἐκεῖ ἔνθα ἡ ἀνάγκη τὸ καλεῖ. Ἀποπειρᾶται τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν δένδρων καὶ παραφυάδων καὶ ἀραιόνουσι τὰ δένδρα φυτεύοντες ταῦτα κατὰ δενδροστοιχίας. Ἐξακολουθοῦσι νὰ κάμνωσι στεφάνας ἀπὸ τὰ δενδρόφυλλα ὅπου ἔκοψαν καὶ πασσάλους διὰ τὰ περιφράγματα.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Προτιθέμενος, τῇ προτροπῇ φίλων, νὰ δημοσιεύσω ἐκ νέου τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «ΣΥΜΜΙΚΤΑ» συλλογήν μου, τὴν πρὸ πολλοῦ ἐξαντληθεῖσαν καὶ περιέχουσαν διάφορα προβλήματα, λογοπαίγνια, γρίφους, λεξιγρίφους μετὰ σχημάτων, λογιστικὰ παίγνια, αἰνίγματα, γλωσσοτριβήματα καὶ λοιπὰ σχετικά, ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομὴν παντὸς φιλομούσου.

Τὸ βιβλίον ἔσται οὐ μόνον τερπνὸν ἀνάγνωσμα, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπαγωγὸς ἐνασχόλησις ἐν ταῖς κατ' οἶκον ἀναστροφαῖς.

Ἡ δὲ τιμὴ αὐτοῦ (ἐξ 100 σελίδων ἀποτελουμένου), ὁρίζεται εἰς δραχμὴν μίαν.

Ν. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

(Καθηγητὴς τῶν ἐμπορικῶν μαθημάτων).

Θερμῶς συνιστῶμεν τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀνωτέρω ἀγγελίας καὶ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἐκδοθησομένου βιβλίου, ὅπερ οὐ μόνον εὔωνον, ἀλλὰ καὶ διδακτικὸν ἔσται.